

INTERNETOVÝ ODKAZ JAKO UŽITÍ DÍLA

MARTIN BARTOŇ*

ABSTRAKT

Článek se zabývá právním režimem internetových odkazů, a to především z pohledu práva autora na užití autorského díla, a snaží se nalézt odpověď na otázku, zda umístění internetového odkazu spadá pod výlučné právo autora užití díla. Za tímto účelem zkoumá institut sdělování díla veřejnosti, shrnuje současnou rozhodovací praxi a na základě syntézy těchto poznatků se pokouší formulovat odpověď na výše uvedenou otázku. Stav de lege lata podrobuje kritice a článek formuluje i některé názory de lege ferenda. Článek vychází z úspěšně obhájené diplomové práce na Právnické fakultě Masarykovy univerzity.

KLÍČOVÁ SLOVA

autorské právo, užití díla, internetový odkaz, Svensson, BestWater, C More, GS Media, sdělování díla veřejnosti, zpřístupňování díla, nová veřejnost

ABSTRACT

This paper deals with legal aspects of hyperlinks concerning the copyright law and trying to find an answer to the question, if hyperlink placement is covered by the author's exclusive right to use the works. Concerning this purpose the thesis analyzes the communication of the work to the public right, summarizes decision – making praxis and tries to answer the question based on the synthesis of the findings. De lege lata status is a subject of a critical analysis and the thesis

---

* Autor je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, kde se v rámci svého studia zaměřoval primárně na právo informačních technologií, především potom na autorské právo v prostředí internetu. V současné době působí v advokátní kanceláři ROWAN LEGAL na pozici advokátního koncipienta, ve které se i nadále zabývá právem ICT, autorským právem a právem na ochranu osobních údajů. Kontaktní e-mail je mart.barton@gmail.com.

also formulates some of de lege ferenda opinions. This paper is based on thesis successfully defended on Faculty of Law, Masaryk University.

KEYWORDS

copyright, use of work, hyperlink, Svensson, BestWater, C More, GS Media, communication to the public, making available, new public

1. ÚVOD

Článek se zabývá právní povahou internetového odkazu a jeho podřazením pod instituty užití díla tak, jak jsou upraveny v zákoně č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AutZ“), především pak pod institut sdělování díla veřejnosti. Jsou to právě internetové odkazy, které nám umožňují efektivně prozkoumávat WWW prostředí a se kterými se v tomto prostředí uživatelé konstantně setkávají. Kdykoliv je zaslán ve zprávě odkaz na odborný článek, sdíleno prostřednictvím sociálních sítí video na serveru YouTube, či na blog umístěn odkaz na stažení nejnovějšího dílu seriálu, je vytvořeno spojení mezi cílovým autorským dílem a uživatelem. Čím dál častěji zní otázka, zda právě umístěním internetového odkazu nezasahují uživatelé do výlučných práv autorů a zda by tito neměli mít možnost udělovat svolení k odkazování na jejich autorská díla zveřejněná na internetu. Na aktuálnost celé problematiky poukazuje mimo jiné relativně nedávná judikatura jak Nejvyššího soudu ČR, tak i Soudního dvora Evropské unie (dále také jako „SDEU“).

Článek si dává za cíl odpovědět otázku, *zda internetový odkaz na autorské dílo je užitím takového díla, a v případě kladné odpovědi na tuto otázku potom vymezit, za jakých podmínek a pod které z majetkových práv autora tento způsob užití díla spadá a jaký má na zodpovězení těchto otázek vliv forma zveřejněného internetového odkazu.*

Rozdělíme-li článek do dvou pomyslných částí, potom v první části se zabývá především uvedením do problematiky a stručným popisem relevantních právních pramenů a především rozhodovací praxe. Popisuje prostředí sítě internet, WWW a internetové odkazy včetně rozboru jejich typologie

a projevů. Následně se zabývá autorskoprávním institutem užití díla, a to především užitím ve formě sdělení díla veřejnosti, právními prameny a obsahem tohoto výlučného majetkového práva autora. V závěru první části jsou pak shrnuty skutkové stavy a závěry relevantních soudních rozhodnutí.

V druhé části článek podrobuje rozhodovací praxi soudů kritické analýze a na základě syntézy všech výše uvedených informací se pokouší nalézt odpověď na otázku, zda internetový odkaz je či není sdělováním díla veřejnosti a pokud ano, za jakých podmínek. Tento závěr potom autor článku diskutuje v rámci úvah *de lege ferenda*, kde nejen upozorňuje na některé důsledky výsledku podřazení internetového odkazu pod sdělování díla veřejnosti, ale na základě získaných poznatků předkládá vlastní návrh úpravy právního režimu internetových odkazů, jenž si klade za ambice poskytnout vhodnější vyvážení oprávněných zájmů autora v prostředí internetu a zájem na zachování svobody internetu a odkazování.

Jak bylo uvedeno výše, obsah tohoto článku je stále materií relativně novou a neprobádanou, a proto na některé otázky prozatím stále neexistují jasné odpovědi. Problematika internetových odkazů se tak v současné době stále aktivně formuje a jasné odpovědi často stále nenachází ani značná část odborné veřejnosti.

Tento článek vznikl zpracováním a zkrácením úspěšně obhájené diplomové práce autora na Právnické fakultě Masarykovy univerzity na téma Odkaz jako užití díla. V rámci tohoto článku byly zároveň zohledněny závěry vyplývající z rozhodnutí SDEU ve věci GS Media.

2. VÝKLAD K PROBLEMATICE INTERNETOVÝCH ODKAZŮ A PRÁVA AUTORA DÍLO UŽÍT

2.1 INTERNET, TYPOLOGIE INTERNETOVÝCH ODKAZŮ

2.1.1 INTERNET A WORLD WIDE WEB

Chceme-li se bavit o internetových odkazech a jejich právní povaze, měli bychom nejdříve nastínit, v jakém prostředí a jakým způsobem vůbec internetové odkazy fungují. Princip fungování internetové sítě je neskutečně

obsáhlou materií a následující kapitola tak poskytuje základní vhled nezbytný pro další výklad obsažený v tomto článku.¹

Pojmem *internet* je rozuměna rozsáhlá počítačová síť spojující navzájem koncové uživatele (hostitele). Pojem *počítačová síť* v současné době přestává dostávat svému významu, protože koncovými přístroji již zdaleka nejsou výlučně počítače. Internetovou sítí jsou propojeny i další elektronické přístroje jako mobilní telefony, tablety, herní konzole apod. – souhrnně pak *koncová zařízení*. Všechny výše uvedené přístroje jsou připojeny k internetu prostřednictvím poskytovatelů internetových služeb, kde spolu komunikují, a to za pomoci protokolů řídících odesílání a přijímání dat.²

Co si však běžný uživatel představí pod pojmem internet, je internetové prostředí s názvem World Wide Web (v textu také „WWW“). Právě toto prostředí dramaticky změnilo tvář internetové sítě a počátkem 90. let minulého století upoutalo k internetu zraky široké veřejnosti. Klientské programy (prohlížeče) pomocí protokolů (nejčastěji potom protokolu HTTP – HyperText Transfer Protocol) komunikují s programy serverů a zprostředkovávají uživateli požadovaný výstup – tedy webovou stránku.³

Každá internetová stránka se skládá z objektů, jimiž mohou být HTML dokumenty, obrázky, videa apod., přičemž umístění webpage stejně jako každého jejího objektu lokalizuje URL adresa (Uniform Resource Locator). Většina webových stránek se tak skládá ze základního HTML souboru a několika referenčních objektů – pokud tedy stránka obsahuje text a čtyři obrázky, potom se na stránce nachází šest objektů, přičemž HTML odkaz na každý z těchto objektů odkazuje pomocí URL adresy.⁴

---

¹ Pro hlubší pochopení problematiky fungování počítačových sítí, prostředí WWW a komunikace v internetu srov. např. SHINDER, Debra Littlejohn. Počítačové sítě: nepostradatelná příručka k pochopení síťové teorie, implementace a vnitřních funkcí [sic]. Praha: SoftPress, © 2003. Či KUROSE, James F., ROSS, Keith W. Počítačové sítě. 1. vyd. Brno: Computer Press, 2014, s. 72 an.

² Nejčastěji pak pomocí protokolu TCP/IP. Srov. KUROSE, James F., ROSS, Keith W. 2014, op. cit., s. 24-26. Či SHINDER, Debra Littlejohn. © 2003, op. cit., s. 326 an.

³ K pojmu http dále SHINDER, Debra Littlejohn. © 2003, op. cit., s. 305.

⁴ KUROSE, ROSS. 2014, op. cit., s. 97.

2.1.2 INTERNETOVÝ ODKAZ

Internetový odkaz (nebo také *link*, *hyperlink*) je jedním z hlavních prvků umožňujících efektivní fungování webových stránek. Možnost uživatelů jednoduchým kliknutím „surfovat vlnami internetu“ a přecházet mezi jednotlivými webovými stránkami definuje toto prostředí a dělá ho uživatelsky přitažlivým. Jak trefně poznamenává ve své knize Čermák, „[...] *Hyperlinking je základní a podle mnohých nejdůležitější vlastností sítě WWW, bez níž by ztratila svojí přitažlivost a s určitou nadsázkou bychom ji pak mohli přirovnávat k pomalé a nekvalitní televizi.*“⁵, či o něco více poeticky Strowel a Hanley: „*Hyperlinks are, in a way, the threads with which the Web is spun.*“⁶

Hyperlink můžeme definovat jako vztah mezi dvěma *anchor* (kotvami, objekty), nazývanými jako *head* a *tail*, kdy tyto objekty jsou identifikovány svou URL adresou.⁷ V případě, že je aktivován hyperlink (a to jak uživatelem, tak automaticky), dojde za pomoci příkazu jazyku HTML k volání URL cílového objektu (*tail*). Dle způsobu, jakým dojde k aktivaci linku, kam ve struktuře webové stránky link míří a jakým způsobem dojde k přenosu, rozeznáváme několik druhů linků. Pokud v případě využití aktivace odkazu dojde k přesměrování uživatele na jinou stránku, a to buď se současným opuštěním stránky původní a zobrazením stránky nové, či otevřením nového okna s novou stránkou, pak se bavíme o *poskytování odkazu*⁸. Jestliže však aktivací odkazu dojde k přenosu cizího objektu (webové stránky, audiovizuálního díla, aj.) bez nutného vytvoření trvalé rozmnoženiny takového díla (dochází tedy k jeho zobrazení na stránkách odlišných od zdroje), pak mluvíme o *využívání odkazu* neboli *inliningu*.⁹

⁵ ČERMÁK, Jiří. *Internet a autorské právo*. Praha: Linde, 2001, s. 60.

⁶ STROWEL Alain, HANLEY Vicky. *Secondary liability for copyright infringement with regard to hyperlinks*. In: STROWEL, Alain (ed.). *Peer-to-peer file sharing and secondary liability in copyright law*. Northampton, MA: Edward Elgar, © 2009, s. 71.

⁷ Hyperlinks. The World Wide Web Consortium (W3C) [online]. [cit. 20. 3. 2016].

⁸ ČERMÁK, 2001, op. cit., s. 60.

⁹ *Ibidem*, s. 63 an.

K poskytování odkazu dochází primárně pomocí dvou druhů linků, a to *simple linku* a *deep linku*¹⁰ (či tzv. prostým odkazováním). Simple link odkazuje na hlavní webpage webu (tzv. Homepage) a URL takového odkazu tvoří většinou pouhé označení protokolu a domény označující příslušný server (tedy v našem případě bude simple linkem <http://www.hudebninastroje.cz>).¹¹ V případě, že uživatel tento odkaz aktivuje, dojde k otevření nové stránky (ať už v okně novém, či namísto původní stránky) a uživatel se již dále nepohybuje na stránce původní. V případě deep linku se uživatel po aktivaci odkazu přesunuje stejným způsobem jako u simple linku, nicméně není přesměrován na homepage webové stránky, nýbrž je přesměrován na specifická místa ve struktuře webu. V tomto případě potom URL odkazu obsahuje mimo protokolu a domény zároveň i specifické umístění webpage či objektu (<http://www.hudebninastroje.cz/kytary/ibanez1.jpg>). V případě aktivace deep linku nemusí dojít pouze k přesměrování na jinou webpage, nýbrž může dojít např. k zobrazení jednotlivého obrázku či přehrání hudebního díla. Pro další výklad v tomto článku je pro oba druhy poskytování odkazu používán souhrnně pojem *prostý odkaz*.

Jak bylo naznačeno výše, webová stránka se skládá z HTML dokumentu a objektů na ní zobrazených, přičemž jednotlivé objekty jsou na webovou stránku vloženy zpravidla pomocí HTML kódu. Zatímco objekt může být na stránku vložen jejím tvůrcem přímo z úložiště, nad jehož obsahem má tvůrce kontrolu, je zároveň možné pomocí HTML kódu na stránce prezentovat obsah stránky jiné. Tohoto včlenění objektu je dosaženo za pomoci *využívání odkazu* (či také *inlining*).¹² Aktivací odkazu v této podobě (přičemž tento odkaz může být aktivován automaticky při načtení stránky) tak dochází k přenosu a zobrazení objektu z jiné stránky na stránce původní, a to bez nutnosti opuštění této stránky a bez vytvoření její trvalé rozmnoženiny.¹³ Při využívání odkazu vznikají rozmnoženiny dočasné za účelem technické-

¹⁰ Ibidem, s. 60.

¹¹ K výkladu ohledně simple/surface linků dále srov. STROWEL, HANLEY. © 2009, op. cit., s. 72 an.

¹² ČERMÁK, © 2001, op. cit., s. 66.

¹³ Srov. STROWEL, HANLEY, © 2009, op. cit., s. 73.

ho umožnění a zrychlení přístupu k odkazovaným objektům. Toto odkazování probíhá povětšinou automaticky a mimo vůli uživatele, přičemž ten nemusí ani poznat, že se zobrazované objekty nenacházejí na serverech právě navštívené webové stránky. Tyto rozmnoženiny tak vznikají na základě zákonné výjimky dovozené judikaturou SDEU¹⁴ a zakotvené v právních řádech¹⁵ a jejich tvorbou v případě odkazů nedochází k neoprávněnému užití autorského díla.

Právě tímto způsobem fungují *embedded a framed* linky. Embedovaný link se od framed linku liší tím, že odkazuje na jeden objekt z cílové stránky. Vhodným příkladem embedovaných linků, se kterými se pravidelně setkáváme, jsou embedované odkazy na videa nahraná prostřednictvím serveru YouTube. Provozovatel této služby umožňuje sdílet některá videa prostřednictvím zveřejnění jím poskytnutého embedovaného linku, kdy ve chvíli, kdy je takový odkaz aktivován, dojde k přehrávání videa ze serverů YouTube přímo ze stránky s vloženým odkazem, přičemž nedochází k vytvoření rozmnoženiny díla, nýbrž k pouhému přenosu. Pokud však odkazované audiovizuální dílo přestane být na serverech YouTube k dispozici, přestane být možné přehrát toto dílo i prostřednictvím embedovaného linku.

V případě framed (rámovaných) linků je odkazováno nikoliv na jediný objekt, nýbrž na celou webpage, jež je tímto odkazem vnořena do webpage, ze které je prováděn odkaz. Původní webpage je mimo rám zobrazována i nadále a i URL adresa zobrazená v interface prohlížeče patří webpage původní. Webpage (HTML dokument včetně jeho objektů) uvnitř rámu je však již načítána z jiné adresy a jiného serveru. Stejně jako v případě embedovaných odkazů i zobrazení pomocí framed linků přestane správně fungovat, pokud cílová webpage přestane být k dispozici.¹⁶

¹⁴ Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 5. června 2014. Public Relations Consultants Association Ltd proti Newspaper Licensing Agency Ltd a další (*Meltwater*). Věc C-360/13, In: *InfoCuria* [právní informační systém].

¹⁵ § 38a zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), čl. 5 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

¹⁶ K problematice framování potom srovnej ČERMÁK, 2001, op. cit., s. 79 an.

Vzhledem k tomu, že běžný uživatel se spíše než s framed odkazy setká s odkazy embedovanými a zároveň že se rozhodovací praxe tuzemských i evropských soudů primárně zabývá odkazem embedovaným, je v tomto článku pro oba výše uvedené linky nadále používán především pojem *embedovaný link*. Většina závěrů uvedených v tomto článku však bude z důvodu podobnosti těchto forem využívání odkazů analogicky použitelná i pro framed odkazy.

2.2 SDĚLOVÁNÍ A ZPŘÍSTUPŇOVÁNÍ DÍLA VEŘEJNOSTI

Vzhledem k tématu článku je vhodné zde uvést alespoň základní informace o právech autora na užití díla sdělováním a zpřístupňováním díla veřejnosti tak, jak je upraveno v rámci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 (dále jen „InfoSoc“)¹⁷ a v AutZ.

2.2.1 SDĚLOVÁNÍ DÍLA VEŘEJNOSTI

Stěžejním způsobem užití díla, který bude v rámci článku pravidelně zmiňován, je užití díla sdělováním a zpřístupňováním díla veřejnosti. Autorské právo již po dlouhou dobu rozeznává právo autora rozhodovat o nehmotných projevech jeho děl, především pak takových, kdy fyzicky přítomní herci, hudebníci či recitátoři ztvárňují tato díla autorů různě širokému obecenstvu.¹⁸ Pryč je již doba, kdy ke sdělováním díla veřejnosti docházelo předváděním interprety přímo přítomnému publiku. Škála forem sdělování autorských děl se v průběhu času postupně mění a jde ruku v ruce s dosaženým technologickým poznáním. Trh, autoři a uživatelé se technologickému rozvoji přizpůsobují a pro zachování vysoké úrovně ochrany autorů a jejich děl je nezbytné, aby se tomuto vývoji přizpůsobovalo i právo, byť vývoj práva často nedorazí (a mnohdy ani nemůže držet) tempo nastolené technologickým pokrokem.¹⁹ S tím, jak aplikace tradičních způsobů užití díla v prostředí digitalizace autorských děl a jejich jednoduchého globální-

¹⁷ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 27. 2. 2015].

¹⁸ EFRONI, Zohar. *Access-right: the future of digital copyright law*. Oxford: Oxford University Press, 2011, s. 249.

ho sdílení přinášela čím dál větší potíže,²⁰ počínala si odborná veřejnost uvědomovat, že je třeba se od otázky *jestli* upravovat digitální způsoby užití díla přesunout k otázce *jak* tyto digitální způsoby díla upravit.²¹ V průběhu času tak rozeznáváme několik zásadních okamžiků důležitých pro vývoj institutu sdělování díla veřejnosti a jeho přizpůsobení pro potřeby globálního digitálního trhu. Důsledné a vhodné zakotvení institutu sdělování díla veřejnosti pro prostor internetu bylo považováno za nezbytné i pro správné vyvážení práv a povinností na obou stranách pomyslného vztahu veřejnost – držitel autorských práv. V případě příliš benevolentní úpravy totiž může dojít k situaci, kdy držitelé práv nebudou ochotni poskytovat svá díla prostřednictvím digitálních prostředků. Na druhou stranu příliš restriktivní úprava může veřejnost od konzumace autorskoprávního obsahu v digitální sféře odradit.²²

2.2.2 OBSAH PRÁVA AUTORA NA SDĚLOVÁNÍ DÍLA VEŘEJNOSTI

§ 18 odst. 1 AutZ implementuje sdělování díla veřejnosti z čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc tak, že „*Sdělováním díla veřejnosti se rozumí zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově.*“ Co se týče důvodové zprávy k AutZ, tak ta je ve věci institutu sdělování díla veřejnosti poměrně skoupá. V zásadě pouze informuje o demonstrativním výčtu forem sdělení díla veřejnosti a své vázanosti na příslušné ustanovení Bernské úmluvy. Ani v případě zpřístupňování díla veřejnosti důvodová zpráva neposkytuje zásadnější vhled do problematiky a pouze

¹⁹ Problematice se věnuje např. MÍŠEK, Jakub. Konflikt technologického vývoje a práva na příkladu autorského práva. *Právník: teoretický časopis pro otázky státu a práva*. Roč. 2015, č. 9, s. 843–855.

²⁰ Zatímco panovala shoda, že užívání děl v digitálním prostředí by mělo být zahrnuto pod výlučná práva autora, panovaly nesnáze s podřazením těchto způsobů užití děl pod existující způsoby užití díla. K problematice srov. např. WALTER, Michel, LEWINSKI, Silke von (eds.). *European copyright law: a commentary*. 1st pub. Oxford: Oxford University Press, 2010, s. 974, bod 11.3.3.

²¹ EFRONI, 2011, op. cit., s. 250.

²² *Green Paper, Copyright and Related Rights in the Information Society*. COM(95) 382 final Brusel, 19. 7. 1995. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 26. 3. 2016], s. 54.

obsahuje informaci o zakotvení institutu a informuje o jeho pramenech, tedy smlouvě WCT a směrnici InfoSoc.²³

Pojem sdělování díla veřejnosti je třeba chápat jako institut zastřešující široké spektrum způsobů užití díla. Dle Synodinou můžeme rozeznávat tři základní formy sdělování díla veřejnosti podle skutečnosti, jaký vztah k tomuto sdělování mají prvky času a místa. Tyto formy rozděluje na sdělování:

- 1) *přímým provozováním* díla přítomnému publiku výkonným umělcem – formou s pevně stanoveným místem a časem sdělení díla;
- 2) *vysíláním* po drátě či bezdrátově, živě či ze záznamu – formou s pevně stanoveným časem a volitelným místem sdělení;
- 3) *zpřístupněním* veřejnosti – formou, kdy si veřejnost může volit čas i místo.²⁴

Směrnice InfoSoc harmonizuje pouze takové formy sdělení díla veřejnosti, při kterých se veřejnost fyzicky nenachází v místě, ze kterého sdělování vychází,²⁵ a forma sdělování díla obsažená pod bodem 1) tak není na evropské úrovni směrnicí InfoSoc harmonizována. Směrnice tak v čl. 3 zakotvuje pouze taková sdělování díla, kdy je veřejnost nepřítomna místu sdělení, tedy formy obsažené pod bodem 2) a 3).

Žádný z pramenů institutu sdělování díla veřejnosti nedefinuje pojem *sdělování*. Díky absenci této definice však pojem může zůstat technologicky neutrální a má proto potenciál pružně reagovat na technologický vývoj a s ním spojené nové možnosti sdělování. Samotná směrnice InfoSoc tento pojem vykládá velice široce, kdy pod tento pojem zahrnuje „*veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází.*“²⁶

V procesu sdělení díla veřejnosti rozeznáváme tři základní prvky – vysílání (*emisi*), přenos (*transmisi*) a příjem (*recepti*).²⁷ *Emisí díla* rozumíme ob-

²³ Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) 121/2000 Dz.

²⁴ SYNODINOU, Tatiána-Eléni. *Codification of European copyright law: challenges and perspectives*. Alphen aan den Rijn: Wolters Kluwer, 2012, s. 125, bod 6.4.

²⁵ Srov. rec. 23 a 24 směrnice InfoSoc.

²⁶ Rec. 23 směrnice InfoSoc.

²⁷ Dělení dle TELEČ, Ivo, TŮMA Pavel. *Autorský zákon: komentář*. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2007. Velké komentáře, s. 216.

jektivní materializaci díla²⁸, přičemž pro tento způsob užití díla je primárně nezbytné, aby toto dílo bylo v nehmotné podobě.²⁹ Ve zbytku je potom nerozhodné, o jakou formu díla se bude jednat, kdy ani komunitární prameny, ani tuzemský AutZ tuto formu užití díla nevážou na žádný specifický druh autorského díla.

Forma *transmise* (přenosu díla) taktéž není rozhodující pro posouzení, zda takové sdělení bude považováno za užití díla ve smyslu čl. 3 směrnice InfoSoc či § 12 AutZ. Forma *transmise* však bude rozhodovat o podřazení jednotlivých způsobů užití děl pod jednotlivé subkategorie sdělování díla veřejnosti tak, jak je uvedeno v úvodu této kapitoly. K transmissi tak může docházet jak bez použití technologických prostředků (*provozování*), či za jejich přičinění (*vysílání a zpřístupňování*).³⁰

Recepce, tedy přijetí díla příjemcem, je posledním prvkem procesu sdělení díla. Aby mohlo být užití díla sdělováním díla veřejnosti, musí k recepci dojít ze strany *veřejnosti*. Ani směrnice InfoSoc, ani AutZ nám však pojem veřejnosti rovněž nedefinuje a zůstává tak otázkou, jaké náležitosti musí veřejnost pro posouzení užití jako sdělování díla veřejnosti mít. Právě s pojmem veřejnosti jsou spojeny řady nesnází při aplikování tohoto institutu na internetové odkazy a článek se jimi dále zabývá níže.³¹ Faktická recepce díla veřejností však není pro zvažování, zda k sdělení díla došlo, podstatná. Podstatným prvkem je, zda existuje v případě, kdy dojde k transmissi (ať již živě, ze záznamu či on-demand), potenciální možnost příjmu náležitou veřejností. I přestože tak není fakticky sděleno relevantní veřejnosti, je podstatné, zda této veřejnosti sděleno být *mohlo*.³² Pokud tedy dojde k vysílání autorského díla prostřednictvím televizního vysílání a tento pořad nebude mít *žádného* diváka, i v takovém případě došlo k sdělení díla veřejnosti, přestože fakticky nebylo sděleno veřejnosti žádné. Synodinou uvádí ob-

---

²⁸ Ibidem, s. 216, bod 2.

²⁹ DREIER, T., HUGENHOLTZ, P., GIELEN Ch., HACON R. *Concise European copyright law*. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International, 2006, s. 360, či LEWINSKI, 2008, op. cit., s. 457, bod 17.75.

³⁰ Srov. TELEC, TŮMA, 2007, op. cit., s. 216. bod 2.

³¹ Srov. kapitolu 3.2.2.

dobný příklad, kdy i v případě divadelní hry odehrané v prázdném sále dochází ve smyslu autorského práva k sdělení autorského díla.³³

Pro potřeby tohoto článku budeme definovat právo na sdělování díla veřejnosti tak, jak je harmonizované ve směrnici InfoSoc, tedy jako právo výlučně autora, a to bez takových forem sdělení, kdy je veřejnost přítomna v místě, ze kterého sdělování vychází. Právo autora na sdělování díla veřejnosti je v takovém případě hromadným vymezením výlučného autorského práva na užití díla v jeho nehmotné podobě, tj. prostřednictvím vlnové apod. materializace díla bez jeho bezpodmínečného (trvalého nebo jen dočasného) hmotného zachycení na určitý podklad jako na věc³⁴, přičemž přenos vysílání takového díla probíhá ze záznamu, živě a může být přijímán veřejností nepřítomnou v místě, ze kterého sdělování vychází. Příkladem obecného sdělování díla veřejnosti jsou pak takové formy jako běžné TV či rozhlasové vysílání.

2.2.3 SDĚLOVÁNÍ DÍLA VEŘEJNOSTI FORMOU ZPŘÍSTUPŇOVÁNÍ

Pro potřeby článku je významná zvláštní forma práva autora na sdělování díla veřejnosti – právo na zpřístupňování díla. Tento institut užití díla je v tuzemském právním řádu implementován na základě čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc v § 18 odst. 2 AutZ.³⁵ Z velké části je zpřístupňování díla totožné s obecnou formou sdělování, tedy i v tomto případě jde o sdělování autorskoprávního obsahu v nehmotné podobě potenciální veřejnosti nepřítom-

---

³² V otázce potenciální recepce srovnej Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2186/14. *Ústavní soud, 2015* [cit. 27. 2. 2015]. Ústavní soud dovodil, že je primárně nezbytné zjistit, „(...) zda prostřednictvím inkriminovaného zařízení (televizoru, rozhlasu apod.) vůbec může docházet k přenosu chráněných děl ke konečnému uživateli jakožto veřejnosti, již jsou předměty ochrany ‚sdělovány‘. Postačí přitom, pokud k tomuto přenosu může docházet (...)“. Ústavní soud následně presumuje recepci chráněných děl veřejností, a to na základě faktu, že „funkční a provozuschopné zařízení je schopné zpřístupnit užití chráněných děl, a proto jeho provozovatel musí mít (za splnění dalších podmínek) uzavřenou platnou licenční smlouvu pro veřejnou produkci těchto předmětů ochrany, ve smyslu jejich ‚sdělování veřejnosti‘“.

³³ SYNODINOU, 2012, op. cit., s. 129, bod 6.4.3.

³⁴ TELECOM, TŮMA, 2007, op. cit., s. 216.

³⁵ Sdělováním díla veřejnosti podle odstavce 1 je také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou síť.

mné v místě, ze kterého sdělování vychází. Stejně jako sdělování pak ani pojem zpřístupňování díla nemá v právních pramenech legální definici a umožňuje tak technologicky neutrální výklad.³⁶ Jak již bylo uvedeno výše, zpřístupňování díla se od obecného sdělování díla veřejnosti liší tím, že dílo je sdělováno „*takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.*“³⁷ Oproti obecnému právu na sdělování veřejnosti se tak zpřístupňování liší ve formě *transmise*, kdy k této dochází na základě individuálního požadavku jednotlivých členů obeznámené veřejnosti, vznesené z místa a v čase dle jejich volby.³⁸ V případě času je zde otázka, nakolik je relevantní lhůta, po kterou může příjemce dát podnět k transmissi díla. V zásadě zde připadají v úvahu dvě situace. Buď může být lhůta pro podnět k transmissi neomezená, nebo je dílo zpřístupněné po určitou dobu (například možnost spuštění filmu po dobu 24 hodin). Za rozhodující však považuji skutečnost, že po vyžádání díla příjemcem dojde k iniciování unikátní transmise vysílání příjemci.³⁹ Co se týče místa příjmu, potom takové místo je plně v dispozici příjemce a nikoliv sdělovatele. Sám se tedy rozhodne, na jakém přístroji (samozřejmě způsobilém formu přenosu přijímat) a odkud k recepci díla dojde. Z povahy věci je zároveň zřejmé, že se musí jednat o místo rozdílné od místa sdělování.

Zpřístupňování díla tak, jak je zakotveno v směrnici InfoSoc a následně transponováno do tuzemské úpravy v § 18 AutZ, musí být stejně jako sdělování díla veřejnosti vykládáno extenzivně.⁴⁰ Díky této modifikaci obecného sdělování díla veřejnosti tak pod tento institut spadají i takové formy užití díla, které vzhledem k některým svým zvláštnostem nebylo pod tento institut možné jednoznačně podřadit, čímž dochází k zvýšení právní jistoty

³⁶ WALTER, LEWINSKI, 2010, op. cit., s. 983, bod 11.3.28.

³⁷ Čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.. Srov. WALTER, LEWINSKI, 2010, s. 984, 11.3.32.

³⁸ DREIER a kol., 2006, op. cit., s. 361.

³⁹ Film tedy bude příjemci individuálně přenášen a nedojde pouze k přijímání již probíhající transmise. I kdybychom došli k závěru, že dílo zpřístupněné po omezenou dobu nenaplnuje náležitost volby času, bude se přesto jednat o obecné sdělování veřejnosti a tedy o výkon autorského práva dílo užit – Srovnej TELEČ, TŮMA, 2007, op. cit., s. 223.

⁴⁰ Směrnice InfoSoc rec. 24.

a nastolení vysoké úrovně ochrany duševního vlastnictví. V případě, že akt užití díla nebude naplňovat některou z těchto výše uvedených zvláštností institutu zpřístupňování díla však neznámá, že takový akt není užitím díla, nýbrž takové užití díla může následně spadat pod akt obecného sdělení díla veřejnosti.

3. ROZHODOVACÍ PRAXE SDEU A JEJÍ ANALÝZA

Vzhledem k šíří vymezení sdělování díla veřejnosti v čl. 3 směrnice InfoSoc a v § 18 AutZ a absenci definic jejich podstatných náležitostí je třeba v otázkách interpretace těchto institutů především hledět na rozhodovací praxi tuzemských i komunitárních soudů. Rozhodovací praxe ve věci sdělování díla veřejnosti prostřednictvím internetového odkazu není bohužel tak bohatá, jak by se na první pohled mohlo zdát. Za nejvýznamnější soudní rozhodnutí v oblasti hyperlinků bylo možné až donedávna považovat tři rozsudky SDEU a tři rozsudky českých soudů, populárně označované jako *hyperlinkové trilogie*. Komunitární trilogii nedávno rozšířilo rozhodnutí SDEU ve věci internetových odkazů C-160/15 – GS Media⁴¹ ze dne 8. 9. 2016.

Ohledně obecného pojmu *sdělování díla veřejnosti* je rozhodovací praxe bohatší než níže rozebírané rozhodnutí⁴², nicméně z důvodu úzkého zaměření článku na problematiku *internetových odkazů* jako *užití díla*, neobsahuje článek komplexní rozbor těchto dalších rozhodnutí, na vhodných místech jsou jejich dopady zmíněny a nezůstávají tak opomenuty.

---

⁴¹ Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 8. září 2016, GS Media BV proti Sanoma Media Netherlands BV a další. Věc C-160/15. In: *InfoCuria* [právní informační systém].

⁴² Např. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 7. prosince 2006. Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) proti Rafael Hoteles SA. Věc C-306/05, Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 4. října 2011. Football Association Premier League Ltd a další proti QC Leisure a další (C-403/08) a Karen Murphy proti Media Protection Services Ltd (C-429/08). Spojené věci C-403/08 a C-429/08, rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 7. března 2013. ITV Broadcasting Ltd a další proti TV Catch Up Ltd. Věc C-607/11, etc.

3.1 ROZHODOVACÍ PRAXE SDEU

Do současné rozhodovací praxe SDEU zahrnujeme rozhodnutí C-466/12 ve věci *Svensson*⁴³, usnesení C-348/13 ve věci *BestWater*⁴⁴, rozhodnutí C-279/13 ve věci *C More*⁴⁵ a nově i rozhodnutí C-160/15 – *GS Media*. Přestože syntéza odpovědí na předběžné otázky položené SDEU v těchto věcech mohla jako celek vytvořit poměrně jasnou představu o autorskoprávním režimu internetových odkazů v komunitárním právu, provázelo vynášení těchto rozhodnutí několik zklamání. Ve stínu zavedení kontroverzní doktríny nové veřejnosti došlo v rozhodnutí *Svensson* k zodpovězení pouze dvou předběžných otázek ze čtyř. V případě usnesení ve věci *BestWater* byl případ (i přes řadu nevyřešených právních otázek internetového odkazu) označen za *acte clair* a ve věci bylo rozhodnuto pouze usnesením s odkazem na předchozí rozhodovací praxi ve věci *Svensson*. V rozhodnutí *C More* pak byly předběžné otázky ohledně internetových odkazů soudem dotazujícího se státu vzaty zpět a veřejnost se vyjasnění problematiky opět nedočkala. Až rozhodnutím *GS Media* dochází od dob vydání rozhodnutí *Svensson* k vnášení nových informací o právní povaze internetových odkazů.

3.1.1 ROZHODNUTÍ SVENSSON, VĚC C-466/12

Společnost *Retriever Sverige* je švédskou společností provozující internetovou stránku, na kterou umísťuje odkazy na novinové články různých dalších žurnalistických internetových portálů. Jednou ze stránek, kde bylo odkazováno, byla i internetová stránka novin *Göteborgs-Posten*. Jejich žurnalisté (mezi nimi i novinář *Nils Svensson*) podali žalobu, v níž se domáhali náhrady škody z důvodu zpřístupnění některých článků žalovaných bez jejich svolení. Rozsudkem okresního soudu ve Stockholmu ze dne

⁴³ Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 13. února 2014. *Nils Svensson*, *Sten Sjögren*, *Madelaine Sahlman*, *Pia Gadd* proti *Retriever Sverige AB*. Věc C-466/12. In: *InfoCuria* [právní informační systém].

⁴⁴ Usnesení Soudního dvora (devátý senát) ze dne 21. října 2014. *BestWater International GmbH* proti *Michael Mebesa Stefan Potsch*. Věc C-348/13. In: *InfoCuria* [právní informační systém].

⁴⁵ Rozsudek Soudního dvora (devátý senát) ze dne 26. března 2015. *C More Entertainment AB* proti *Linus Sandberg*. Věc C-279/13. In: *InfoCuria* [právní informační systém].

11. 6. 2010 byla žaloba zamítnuta, přičemž proti tomuto rozhodnutí se žalobci v zákonné lhůtě odvolali. Odvolací soud ve Svea následně položil SDEU předběžné otázky směřující na podřazení internetových odkazů pod sdělování díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc a to s důrazem na typologii internetových odkazů.⁴⁶ Na odpovědi SDEU v této věci se čekalo poměrně s napětím, protože byl očekáván zásadní dopad na právní režim internetových odkazů. Ve věci předběžných otázek SDEU rozhodl následovně.

Z předchozí judikatury SDEU dovodil, že pojem „sdělování díla veřejnosti zahrnuje dva kumulativní prvky, a to sdělování díla a sdělování veřejnosti.“⁴⁷ SDEU již dříve dovodil, že pojem sdělování díla by měl být v zájmu zaručení vysoké úrovně ochrany nositele autorského práva vykládán extenzivně.⁴⁸ SDEU z čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc dovozuje, že aby dle tohoto ustanovení došlo k zpřístupnění díla, není rozhodující, zda této možnosti veřejnost využije – postačuje tedy tzv. potenciální recepce.⁴⁹ Na základě těchto skutečností spolu s faktem, že zveřejňované linky umístěné na stránkách poskytovaly uživatelům přímý přístup k uvedeným dílům, SDEU dovodil, že byl naplněn první prvek sdělení díla veřejnosti ve smyslu uvedeného ustanovení, tedy že v tomto případě opravdu dochází ke *sdělování díla*. K prvku druhému, tedy k prvku *veřejnosti*, soud dovodil, že protože je dílo

---

⁴⁶ Položeny byly následující konkrétní předběžné otázky:

„1) Představuje skutečnost, že jiná osoba než nositel [autorského práva] k dílu poskytne hypertextový odkaz na toto dílo na své internetové stránce, sdělování díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice [2001/29]?

2) Má na posouzení první otázky vliv skutečnost, že se dílo, na které je odkazováno, nachází na internetové stránce, která je všem přístupná bez omezení, nebo skutečnost, že přístup k této stránce je naopak nějakým způsobem omezen?

3) Je třeba při posuzování první otázky rozlišovat podle toho, zda se dílo poté, co uživatel klikne na odkaz, zobrazí na jiné internetové stránce, nebo se naopak zobrazí takovým způsobem, že vyvolá dojem, že je zobrazeno na téže [internetové] stránce?

4) Může členský stát poskytnout výlučnému právu autora větší ochranu tím, že stanoví, že pojem ‚sdělování veřejnosti‘ zahrnuje více úkonů, než uvádí čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29?“

⁴⁷ Odst. 21 a 31 rozsudku SDEU ve věci C-607/11 – ITV Broadcasting.

⁴⁸ Odst. 17 rozsudku SDEU, ve věci C-466/12 – Svensson.

⁴⁹ Obdobně v této věci také nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2186/14.

sdělováno „neurčenému a dosti vysokému počtu adresátů, dochází k sdělování díla veřejnosti.“⁵⁰

Stěžejním bodem celého rozsudku, o který SDEU opírá své rozhodnutí, je pojem *nové veřejnosti*. SDEU v bodu 24 odůvodnění konstatuje, že „aby se na takové sdělování, jako je sdělování dotčené ve věci v původním řízení, které se týká stejných děl jako prvotní sdělení a bylo uskutečněno na internetu stejně jako prvotní sdělení, tedy podle stejné technologie, vztahoval pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je nezbytné, aby bylo určeno nové veřejnosti, to znamená veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udělení svolení k prvotnímu sdělení veřejnosti.“⁵¹ Analýzou samotné doktríny nové veřejnosti se článek zabývá níže⁵², nicméně na základě této úvahy SDEU dovozuje, že ač umístěním odkazu tak, jak byl umístěn v původním řízení, dochází k sdělování díla veřejnosti, nejde o sdělování v režimu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, a tedy není ani nutné k takovému sdělování získat svolení držitelů autorských práv.⁵³ Výjimku z tohoto pravidla spatřuje SDEU v situaci, „(...) kdy hypertextový odkaz umožňuje uživatelům stránky, na které se tento odkaz nachází, obejít omezující opatření (...)“⁵⁴. V takovém případě by totiž šlo o sdělování veřejnosti nové, tj. takové veřejnosti, které neměl původním sdělením nositel autorského práva úmysl sdělovat. Na základě výše uvedeného tak ve věci prvních třech předběžných otázek SDEU rozhodl, že „skutečnost, že jsou na jedné internetové stránce uvedeny hypertextové odkazy na díla, která jsou volně dostupná na jiné internetové stránce, nepředstavuje sdělování díla veřejnosti“⁵⁵ dle čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.

⁵⁰ Odst. 22 a 23 rozsudku SDEU, ve věci C-466/12 – Svensson.

⁵¹ Tamtéž, odst. 24.

⁵² Srov. oddíl 3.2.2.

⁵³ Odst. 23 a 32 rozsudku SDEU, ve věci C-466/12 – Svensson.

⁵⁴ Tamtéž, odst. 31.

⁵⁵ První odstavce petitu rozhodnutí: „Článek 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že jsou na jedné internetové stránce uvedeny hypertextové odkazy na díla, která jsou volně dostupná na jiné internetové stránce, nepředstavuje sdělování veřejnosti podle tohoto ustanovení.“

K otázce čtvrté potom SDEU ve svém rozhodnutí uvádí, že pokud by členské státy poskytovaly nositelům autorského práva větší ochranu tím, že by pod pojem sdělování veřejnosti zahrnuli jiné úkony, než vymezené v čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, potom by byl nevyhnutelně ohrožen cíl samotné směrnice, tedy cíl odstranění rozdílů v právních předpisech a právní nejistoty související s ochranou autorského práva.⁵⁶

SDEU se tak v tomto rozhodnutí poprvé explicitně vyjadřuje k problematice internetových odkazů jako institutu sdělování díla veřejnosti. Ač na některé otázky v rozhodnutí odpověď nacházíme, ohledně jiných rozhodnutí bohužel mlčí. Naděje na zodpovězení dvou závažných otázek, tedy zda pro posouzení je třeba zohledňovat typ odkazu a dále jaký dopad má skutečnost, že je dílo na internetu umístěno neoprávněně, byly vkládány do druhého „dílu *hyperlinkové trilogie*“, rozhodnutí ve věci *BestWater*.

3.1.2 USNESENÍ BESTWATER, VĚC C-348/13

Rozhodnutí ve věci C-348/13 – *BestWater*⁵⁷ pojednává o případu, kde žalobce, kterým je německá společnost *BestWater* podnikající v oblasti výroby přístrojů čistících pitnou vodu, vytvořil pro vlastní účely krátké reklamní video. To bylo následně bez jejich svolení uploadováno na server YouTube, odkud ho konkurenční společnost embedovala na své vlastní stránky. Žalobce na základě těchto skutečností tvrdil, že žalovaný neoprávněně sděloval jeho dílo veřejnosti, čímž porušil jeho majetková práva, a domáhal se náležitého odškodnění. Příklad se postupně dostal až k Spolkovému soudnímu dvoru (*Der Bundesgerichtshof*), jenž podal k SDEU ve věci předběžnou otázku, ve které se v zásadě ptá na stejné otázky, jako v případě *Svensson*. V tomto případě se však ve své předběžné otázce Spolkový soudní dvůr přímo zaměřuje na problematiku využívání odkazu (ve formě odkazu embedovaného) ve světle neoprávněně zveřejněného díla a použití technologie odlišné od původního sdělování.⁵⁸

---

⁵⁶ Tamtéž, odst. 33 až 35.

⁵⁷ Pro stručné shrnutí skutkového stavu taktéž možné srovnat SCHMID, Gregor. *BestWater: framing no ‘communication to the public’*. *Journal of Intellectual Property Law & Practice* 2015 [online]. 2015, vol. 10, no. 2 [cit. 27. 3. 2016]. S. 82-83.

SDEU se případu chopil velice podobným způsobem jako v případě *Svensson* a v zásadě opakoval i stejné argumenty. Stejně jako v případě *Svensson* i zde SDEU pracuje s pojmem nové veřejnosti jako s hlavním argumentem pro posouzení, zda tato forma sdělení spadá pod čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc. Příklad byl SDEU posouzen jako case-law a ve věci bylo následně vydáno rozhodnutí, ve kterém dochází k závěru, že ani za těchto podmínek nedochází k sdělování díla veřejnosti v režimu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.⁵⁹

Otázkou však zůstává, jaká motivace SDEU k tomuto postoji vedla a zda při snaze tvorby konstantní rozhodovací praxe SDEU tyto odlišnosti náležitě zvážil a zhodnotil dopady rozhodnutí v dané problematice. Z rozsudku je však nutné dojít k závěru, že ve světle absence nové veřejnosti současná judikatura SDEU nerozlišuje mezi jednotlivými druhy hyperlinků a neodlišuje jejich technické odlišnosti, stejně jako je pro ni nerozhodné, zda je odkazováno na dílo, které bylo na internet umístěno neoprávněně. Z výše uvedeného sice vyplývá, že v případě takového internetového odkazu, o jaký se jednalo v původním řízení, se nejedná o sdělení díla veřejnosti, nicméně zároveň SDEU naznačuje, že za splnění určitých podmínek (dílo bude sdělováno *nové veřejnosti*) podřazení embedovaných linků pod sdělování díla veřejnosti *nevylučuje*.⁶⁰

Ani druhé z rozhodnutí SDEU tedy ve stínu argumentace novou veřejností nezodpovídá všechny problematické otázky podřazení hyperlinku pod užití díla. Zásadní dopad ve věci právního režimu internetových odkazů měl mít i třetí rozsudek „*hyperlinkové trilogie*“, rozsudek ve věci *C More*.

---

⁵⁸ Srovnej dle předběžné otázky ve věci C-348/13 – *BestWater* – „*Představuje vložení cizího díla, zpřístupněného veřejnosti na cizí internetové stránce, na vlastní internetovou stránku za okolností (...), i když tím cizí dílo není sdělováno nové veřejnosti a ke sdělení nedochází za použití specifické technologie, která se liší od technologie původního sdělování?*“

⁵⁹ Viz rozsudek SDEU ve věci C-348/13 – *BestWater*.

⁶⁰ Srov. SCHMID, 2015, op. cit., s. 83.

3.1.3 ROZHODNUTÍ C MORE, VĚC C-279/13

V tomto případě švédská společnost provozovala televizní placený kanál, který na internetových stránkách za poplatek zprostředkoval možnost sledování přímých přenosů zápasů ledního hokeje. Druhá strana sporu, Linus Sandberg, pak na své internetové stránce zveřejňovala odkazy, umožňující obejít platební systém, který společnost C More zavedla. Spor společnosti C More a pana Sandberga se postupně dostal až k Nejvyššímu soudu ve Švédsku, který se zabýval právní povahou internetového odkazu. Dle názoru Nejvyššího soudu totiž ani z judikatury SDEU, ani ze směrnice InfoSoc explicitně nevyplývalo, že umístování hypertextového odkazu na internetovou stránku představuje sdělování veřejnosti.⁶¹ Z tohoto důvodu pak položil SDEU pět předběžných otázek.

První čtyři otázky přímo mířily na problematiku podřazení hyperlinků pod institut sdělování díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice InfoSoc. Nejenže se Nejvyšší soud ptal na samotnou otázku podřazení hyperlinku⁶², ale jeho dotazy směřovaly zároveň na otázku, jaký má při tomto podřazování vliv typologie hyperlinku⁶³, či fakt, že přístup k dílům, na které je odkazováno, je určitým způsobem omezen⁶⁴. Přestože se předchozí rozsudek ve věci Svensson zabýval všemi těmito otázkami, případ C More byl odlišný v tom, že v této situaci internetovým odkazem docházelo k odkazování na dílo, které bylo sdělováno nové veřejnosti. SDEU ve věci Svensson explicitně vymezil pouze to, jaké internetové odkazy sdělováním díla veřejnosti nejsou. Rozsudek C More měl tak potenciál vymezit pozi-

⁶¹ Bod 19 rozsudku Soudního dvora (devátý senát) ze dne 26. března 2015. C More Entertainment AB proti Linus Sandberg. Věc C-279/13. In: *InfoCuria* [právní informační systém].

⁶² „1) Zahrnuje pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES (1) úkon spočívající v poskytnutí na internetových stránkách přístupných všem hypertextového odkazu, na základě jehož aktivace lze mít přístup k dílu vysílanému držitelem autorského práva k tomuto dílu?“ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná v rámci Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Högsta domstolen (Švédsko) dne 22. května 2013 – C More Entertainment proti Linus Sandberg (Věc C-279/13). In: *InfoCuria* [právní informační systém].

⁶³ „Má způsob použití hypertextového odkazu vliv na posouzení první otázky?“ Tamtéž, předběžná otázka 2).

⁶⁴ „Je třeba zohlednit skutečnost, že přístup k dílu je omezen určitým způsobem.“ Tamtéž, předběžná otázka 3).

tivně, jaký internetový odkaz pod sdělování díla veřejnosti spadá. Nejvyšší soud ve Švédsku však po obdržení opisu rozsudku ve věci Svensson vzal první čtyři otázky zpět a rozsudek se tak zabývá pouze pátou předběžnou otázkou⁶⁵. SDEU tak nesdělil odpověď na první čtyři předběžné otázky položené Nejvyšším soudem ve Švédsku a ani tento nadějný rozsudek nám problematiku nijak významně nevyjasňuje. Jak ale správně poznamenává Rosati⁶⁶, byť internetový odkaz obcházel technologické zabezpečení, zpřístupňující dílo pouze platícím uživatelům, poskytování takového internetového odkazu na online televizní vysílání by nenaplnovalo náležitosti sdělování díla veřejnosti ve formě zpřístupňování ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice InfoSoc, protože postrádá možnost uživatele volit čas sdělování díla, čímž nenaplnuje všechny jeho nezbytné náležitosti.⁶⁷

Přestože jsme zde před vydáním rozhodnutí ve věci GS Media měli tři rozsudky SDEU týkající se hyperlinků, nejzásadnější vodítka k zodpovězení základní otázky tohoto článku nám dávaly především první dva, tedy případ Svensson a případ BestWater, ve kterých SDEU spíše vymezil, za jakých podmínek hyperlinky sdělováním díla veřejnosti nejsou. V prvním rozhodnutí SDEU uvádí, že internetový odkaz *může* sdělovat dílo veřejnosti, nedochází však k sdělování díla veřejnosti, pokud internetový odkaz dílo nesděluje nové veřejnosti, tedy veřejnosti, kterou držitel autorských práv nebral v potaz v prvotním sdělení. Z druhého rozhodnutí potom můžeme vyvodit, že dokud internetový odkaz nesděluje nové veřejnosti, je nerozhodné, o jaký typ odkazu jde a zároveň zda odkazuje na neoprávněně zveřejněné dílo.

---

⁶⁵ Srov. odst. 22 odůvodnění rozsudku SDEU ve věci C-279/13 C More. SDEU zde řešil otázku, „zda čl. 3 odst. 2 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která výlučné právo vysílacích organizací uvedených v tomto čl. 3 odst. 2 písm. d) rozšiřuje na úkony sdělování veřejnosti, které by mohly představovat takové přímé přenosy sportovních utkání na internetu, jako jsou přímé přenosy dotčené v původním řízení.“

⁶⁶ Srov. ROSATI, Eleonora. Unauthorized hyperlinks to live TV broadcasts not infringements under the InfoSoc Directive. *Journal of Intellectual Property Law & Practice* 2015 [online]. 2015, vol. 10, no. 8, s. 582-583 [cit. 27. 3. 2016].

⁶⁷ Tamtéž, s. 583.

3.1.4 ROZHODNUTÍ GS MEDIA, VĚC C-160/15

Hyperlinkový spor, vedený u SDEU pod značkou C-160/15, proběhl mezi nizozemskými společnostmi GS Media BV, společností Sanoma Media Netherlands a nizozemským nakladatelem časopisu Playboy. Nakladatel Sanoma pro svůj časopis v říjnu 2011 pořídil snímky populární nizozemské celebrity. Hned několik dnů poté byl na serveru Geenstijl.nl zveřejněn článek o této události, přičemž server v článku zveřejnil prosté odkazy na uložičtě Filefactory a později i ImageShack, kde byly tyto uniklé fotografie uloženy. Odkazy na místa, odkud se daly zveřejněné fotky stáhnout, byly zveřejňovány nejen správci serveru Geenstijl.nl, ale i jejich uživateli prostřednictvím diskuzního fóra nacházejícího se na těchto stránkách, a dokonce i samotným fotografovaným subjektem, který linky sdílel prostřednictvím internetové služby Twitter. Fotky byly následně oficiálně publikovány v prosincovém čísle časopisu roku 2011. Soudní řízení mezi společnostmi Sanoma Media a správci stránky Geenstijl.nl, společností GS Media, na sebe nedalo dlouho čekat, přičemž nizozemský Nejvyšší soud ve věci následně položil SDEU předběžné otázky týkající se právní povahy internetových odkazů.⁶⁸

Oproti předběžným otázkám ve věci Svensson či BestWater se předběžné otázky v tomto sporu vázaly na velice konkrétní a jasně definované problémy právního režimu internetových odkazů. V první řadě se SDEU měl vypořádat s problematikou, které se prozatím úspěšně vyhýbal, tedy s problematikou odkazování na nelegálně zveřejněný obsah. Nizozemský Nejvyšší soud se explicitně ptá, zda odkazování na nelegální obsah je či není sdělováním díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, a jaké má na zodpovězení této otázky vliv předchozí neautorizované zveřejňování díla bez souhlasu nositele práva. Třetí podotázka první otázky pak míří na skutečnost, jaký vliv na posouzení právního režimu hyperlinku má vědomost odkazující osoby o skutečnosti, že dílo, na které je odkazováno, bylo zveřejněno bez souhlasu autora, případně vědomost, že prozatím nedošlo k jakémukoliv autorizovanému sdělení díla autorem.

---

⁶⁸ Shrnutí skutkového stavu dle *CCIA Comments on the GS Media Case (C-160/15)* [online]. Computer and Communications Industry Association, 2013 [cit. 24. 2. 2015].

Obě podotázky druhé otázky potom směřovaly na problematiku dosahu stránky, na kterou je sdělováno, a na rozšiřování tohoto dosahu za pomoci vytváření odkazů. SDEU se tak měl vyjádřit, zda skutečnost, že použití hypertextového odkazu značnou mírou usnadňuje dohledání díla zveřejněného na internetové stránce, na kterou je odkazováno, má vliv na posouzení internetového odkazu jako sdělování veřejnosti a zda je relevantní, že si této skutečnosti byla odkazující osoba vědoma. Otázka tak směřuje na vhodnost aplikace potenciální recepce a kontrastu této myšlenky k reálné „dohledatelnosti“ sdělení v prostředí internetu.

V poslední, třetí předběžné otázce položené nizozemským Nejvyšším soudem byl SDEU vyzván, aby sdělil, zda existují i jiné skutečnosti, které jsou významné pro zodpovězení otázky, zda se jedná o sdělování díla veřejnosti, když je pomocí hypertextového odkazu opatřen přístup k takovému dílu, které bylo veřejnosti sděleno bez souhlasu nositele práv. Otázka směřovala na problematiku jako takovou, nikoliv na její jednotlivé aspekty.

V řešené věci bylo vydáno stanoviska generálního advokáta Melchiora Watheleta (dále jen „GA“) ze dne 7. dubna 2016.⁶⁹ Oproti současné rozhodovací praxi SDEU GA poskytl odlišný náhled na povahu práva na sdělování díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc. GA se ve stanovisku vyjádřil k současné rozhodovací praxi, otázkám náležitosti sdělování díla veřejnosti, dopadu aplikace institutu na fungování internetové sítě stejně jako k dalším dostupným prostředkům právní ochrany pro majitele autorského práva. Z výčtu zohledněných problematik autor považuje za významnou především argumentaci ohledně jedné z náležitostí sdělování díla veřejnosti – *sdělování*. GA ve svém stanovisku směřoval částečně proti rozhodnutí ve věci *Svensson*, když zpochybnil, zda hyperlink v první řadě dílo veřejnosti *sděluje*. Pro posouzení, zda je hyperlink *sdělováním*, je dle názoru GA rozhodná skutečnost, že hypertextové odkazy uvedené na stránce slouží k usnadnění objevování stránek, jakož i chráněných děl na stránkách a poskytují rychlejší a přímější přístup k těmto dílům, tyto díla však *nezpřít-*

---

⁶⁹ Stanovisko generálního advokáta Melchiora Watheleta, přednesené dne 7. dubna 2016. Věc C-160/15 GS Media BV. In: *InfoCuria* [právní informační systém].

stupňují, protože jsou již volně dostupná na stránce jiné.⁷⁰ GA před vydáním samotného rozsudku došel k závěru, že „*k tomu, aby bylo konstatováno sdělování, musí být zprostředkováni osoby, která uvádí hypertextové odkazy, nezbytné a nevyhnutelné pro využití díla nebo jeho sledování.*“⁷¹ Samotné rozhodnutí ve věci se však nakonec vydalo jiným směrem, než naznačoval ve svém stanovisku GA.

GS Media se oproti ostatním rozhodnutím SDEU ve věci internetových odkazů liší tím, že konečně dává pozitivní výčet internetových odkazů, které *spadají* pod sdělování díla veřejnosti a nepřehlídí problematiku protiprávně zveřejněného obsahu, byť bohužel i v této oblasti ponechává některé otázky otevřené. GS Media vychází z předchozí judikatury SDEU, a to jak ohledně nutnosti naplnění dvou kumulativních prvků, tedy *sdělování díla a sdělování díla veřejnosti*⁷², tak ohledně otázky doktríny *nové veřejnosti*⁷³, kterou přejímá a dále aplikuje. Mimo jiné však GS Media přináší dvě nová zásadní kritéria, kritérium *vědomosti uživatele*⁷⁴ a s ním spojené kritérium *úmyslu dosažení zisku*⁷⁵. SDEU v rozhodnutí uvádí, že: „*Jednání tohoto uživatele totiž představuje sdělování, pokud tento uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání zprostředkuje svým hostům přístup k chráněnému dílu, a zejména pokud by bez takového zprostředkování tito hosté v zásadě nemohli chráněného díla užit.*“⁷⁶ Vědomost uživatele o protiprávnosti zveřejnění odkazovaného díla je v rozsudku posuzováno na základě skutečnosti, zda uživatel uveřejnil odkaz s úmyslem dosáhnout zisk.

Pokud uživatel zveřejnil odkaz *bez úmyslu dosáhnout zisk*, spojuje rozhodnutí tuto okolnost s premisou, že „*tato osoba neví ani rozumně nemůže vědět o tom, že toto dílo bylo zveřejněno na internetu bez svolení nositele au-*

⁷⁰ Bod 54 Stanoviska generálního advokáta Melchiora Watheleta, přednesené dne 7. dubna 2016. Tento závěr však rozporuje současnou rozhodovací praxi, kdy SDEU ve věci Svensson dochází k závěru, že uvedení hypertextových odkazů na chráněná díla musí být kvalifikováno jako zpřístupnění – srov. odst. 20 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

⁷¹ Tamtéž, bod 57.

⁷² Odst. 32 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

⁷³ Odst. 37 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

⁷⁴ Odst. 35, 47 an. rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

⁷⁵ Odst. 47 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

⁷⁶ Odst. 35 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

torského práva“.⁷⁷ Pokud však bude *prokázáno*, že uživatel věděl, nebo vědět mohl, že použitý odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo, bude takový odkaz sdělovat toto dílo veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.⁷⁸ Jako příklad skutečnosti, která může prokazovat vědomost uživatele, rozsudek výslovně stanoví upozornění nositele autorského práva. Tento bod rozsudku vzbuzuje pocit, že se zde SDEU pokouší pro odkazy zveřejněné nikoliv s úmyslem dosažení zisku založit ekvivalent mechanismu *notice and takedown*, známý z prostředí odpovědnosti ISP.⁷⁹

V případě, kdy je internetový odkaz zveřejněn *s úmyslem dosažení zisku*, rozsudek klade vyšší nároky na vědomost uživatele. Pro takové uživatele rozsudek zakládá vyvratitelnou domněnku vědomosti o protiprávnosti zveřejnění odkazovaného díla. SDEU k tomuto uvádí, že „*pokud je umístění hypertextových odkazů skutečně za účelem dosažení zisku, lze od autora takového umístění očekávat, že provede nezbytná ověření, aby se ujistil, že dotčené dílo není protiprávně zveřejněno na stránce, na kterou vedou uvedené hypertextové odkazy, takže je třeba předpokládat, že takové umístění je provedeno s plnou znalostí povahy ochrany uvedeného díla a případné absence souhlasu nositele autorského práva se zveřejněním na internetu.*“⁸⁰

Přestože SDEU zde oproti dosavadním rozhodnutím ve věci hyperlinků prokazuje výrazně vyšší míru odvahy, co se týče vyjasnění právního režimu odkazu, ani tento rozsudek přesvědčivě neřeší některé problematické body a v některých případech otevírá otázky nové. Samotným rozбором některých těchto bodů a závěrů, které je z rozhodnutí možné vyvozovat, se článek zabývá níže.

3.1.5 ROZHODOVACÍ PRAXE ČESKÝCH SOUDŮ

Současný stav tuzemské rozhodovací praxe ve věci autorskoprávní dimenze internetových odkazů bezesporu nese podobné znaky rozhodovací praxe na úrovni komunitární. I v tuzemském právním prostředí je třeba zmínit trojici

⁷⁷ Odst. 47 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

⁷⁸ Odst. 49 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

⁷⁹ K problematice dále viz podkapitola 4.2.2 tohoto článku.

⁸⁰ Odst. 51 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

významných rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci právního režimu internetových odkazů a to rozhodnutí sp. zn. 8 Tdo 137/2013⁸¹ tzv. „Kauza libereckého piráta“, dále rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 271/2013⁸² ve věci serveru kinotip.cz a rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 1136/2014⁸³ ve věci serveru serialycesky.cz. Zatímco z rozhodnutí SDEU je znát jistá opatrnost při hledání odpovědi na právní režim internetového odkazu jako způsobu užití díla, tuzemská soudní praxe je v této otázce poměrně jednoznačná a konstantní.

Výše uvedená tuzemská rozhodnutí se nesou ve velice podobném duchu, a to jak co do skutkového stavu, tak co do závěrů soudu. Ve všech případech bylo předmětem sporu především vkládání embedovaných odkazů na neoprávněně zveřejněná audiovizuální díla, a to bez souhlasu držitelů autorských práv k těmto dílům. Obvinění byli přesvědčeni o tom, že poskytováním internetových odkazů na autorská díla nedochází k porušování majetkových práv autora, přesněji že odkazováním nedochází ke sdělování díla veřejnosti.

Zvláštěností je, že přestože rozhodnutí Svensson bylo vydáno velice krátce po rozhodnutí ve věci „Libereckého piráta“, setkáváme se s konfrontací rozhodovací praxe SDEU až v případě serialycesky.cz. Obviněný užívá argumentu SDEU, že čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc „*musí být vykládán ve smyslu, že skutečnost, že jsou na jedné stránce uvedeny hypertextové odkazy na díla, která jsou volně dostupná na jiné internetové stránce, nepředstavuje sdělování veřejnosti podle tohoto ustanovení* (čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc)“.⁸⁴ Ohledně

⁸¹ Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2013, č. j. 8 Tdo 137/2013-43. *Nejvyšší soud* [online]. Nejvyšší soud, © 2013 [cit. 27. 3. 2016].

⁸² Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, č.j. 5 Tdo 271/2013-40. *Nejvyšší soud* [online]. Nejvyšší soud, © 2013 [cit. 27. 3. 2016].

⁸³ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, č.j. 5 Tdo 1136/2014-21. *Nejvyšší soud* [online]. Nejvyšší soud, © 2014 [cit. 27. 3. 2016].

⁸⁴ Jak uvedl obžalovaný ve svém dovolání dle usnesení Nejvyššího soudu, č. j. 5 Tdo 1136/2014-21. Obviněný užívá bez vzhledu do samotné argumentace SDEU prvního bodu petitu rozhodnutí, který následně odůvodňuje výrokem obsaženým v bodu druhém. Zatímco v prvním bodu petitu odpovídá SDEU na předběžné otázky 1 – 3 zabývající se autorskoprávní povahou odkazu, dílem, na které je odkazováno, a typ linku který je užit, druhý bod odpovídá na předběžnou otázku č. 4 zabývající se povahou výčtu práv, spadající pod způsoby užití díla formou sdělování díla veřejnosti. Argumentace, kdy závěry vyplývající z bodu 1 petitu, dovozujeme bodem 2, odpovídající na odlišnou otázku, se autorovi jeví poněkud nepřesvědčivou.

argumentů týkajících se aplikace rozhodnutí SDEU ve věci Svensson na tuzemské právo NS nabyt přesvědčení, že rozhodnutí nižších soudů je plně v souladu s evropskou rozhodovací praxí a je tak sdělováním díla veřejnosti ve smyslu směrnice InfoSoc i § 18 odst. 2 AutZ. Ostatní argumenty obviněného se potom nijak zásadně neodlišovaly od argumentů v ostatních tuzemských rozhodnutích ve věci právního režimu internetových odkazů.

NS ve všech výše uvedených případech došel k závěru, že zveřejňováním embedovaných odkazů došlo k porušení § 270 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), tedy že došlo k porušení výlučných práv autora k autorskému dílu.

Za zmínku ještě stojí informace, že v českém prostředí probíhá v současné době nový spor ohledně linkování na autorská díla, a to spor ve věci serveru www.sledujuserialy.cz. Stejně jako v ostatních tuzemských sporech, i v tomto případě se jedná o trestní řízení s provozovatelem internetové stránky, na které byly zveřejňovány embedované odkazy na autorská díla. Tento případ je oproti ostatním ozvláštňen faktem, že inkriminovanou internetovou stránku provozovalo politické uskupení Česká pirátská strana. Na nekomerční stránce tyto embedované odkazy zveřejňovala v rámci kampaně *Odkaz není zločin*, kterou se snažila poukazovat na možný absurdní výklad autorského zákona v prostředí internetu.⁸⁵

Přestože oproti předchozím tuzemským případům jde o mediálně atraktivnější případ (už jen z důvodu, že provozovatelem je politická strana), česká judikatura ve věci mluví jasně. Ani kampaň s líbivým názvem „Odkaz není zločin!“, ani fakt, že stránky nebyly provozovány za komerčním účelem, nemění nic na skutečnosti, že ve světle dosavadní rozhodovací praxe tuzemských soudů Pirátská strana (stejně jako předtím www.kinotip.cz či www.serialycesky.cz) svou činností naplňuje skutkovou podstatu trestného činu dle § 270 trestního zákoníku a je vysoce pravděpodobné, že nastávající trestní spor nebude rozhodnut v jejich prospěch.

---

⁸⁵ *Pirátská strana trestně stíhána za provozování nekomerčního webu s odkazy* [online]. Piráti, publikováno 21. 6. 2016 [cit. 27. 3. 2016].

3.2 ANALÝZA ROZHODOVACÍ PRAXE

3.2.1 VARIABILITA DRUHŮ ODKAZŮ

Jak je uvedeno v první kapitole, neexistuje pouze jeden druh internetového odkazu, nýbrž rozlišujeme druhů několik. Ze samotné funkcionality je zřejmý rozdíl mezi využitím prostého odkazu odkazujícího uživatele na stránku jinou a využitím linku embedovaného, přenášejícího data směrem k uživateli. Připomeňme si předběžnou otázku č. 3 položenou SDEU v případě Svensson.

SDEU byla přímo položena otázka, zda je při posuzování otázky podstatné, jestli se jedná o sdílení prostého linku (tedy linku, kdy se „*dílo poté, co uživatel klikne na odkaz, zobrazí na jiné internetové stránce*“⁸⁶), či embedded linku („*vyvolá dojem, že je zobrazeno na téže internetové stránce*“⁸⁷). Odůvodnění rozsudku primárně kladlo důraz na pojem nové veřejnosti a ve stínu této argumentace nacházíme na tuto otázku pouze strohou odpověď, jež stručně konstatuje fakt, že ve světle absence nové veřejnosti nemá smysl se zabývat typologií internetového odkazu.⁸⁸ Z odpovědi SDEU (či možná naopak z absence odpovědi) na předběžnou otázku č. 3 tak musíme nutně vyvozovat, že dokud nebude odkaz sdělovat dílo nové veřejnosti, je pro SDEU v autorskoprávní rovině bezvýznamné, o jaký typ linku se bude jednat. Tento závěr potom SDEU potvrzuje i v rozhodnutí ve věci *BestWater*, kde, byť byl zveřejněn odkaz embedovaný, nebyl tento odkaz z důvodu absence nové veřejnosti považován za sdělování díla veřejnosti. Otázkou však zůstává, jak by však byla hodnocena situace, kdy tento odkaz dílo nové veřejnosti sdělovat bude. Jasně odpovědi na tyto otázky byly očekávány v souvislosti s předběžnými otázkami ve věci *C More*.⁸⁹ Jak však již bylo uvedeno výše, Nejvyšší soud ve Švédsku tyto otázky vzal zpět a ani rozhodnutí ve věci *GS Media* tuto otázku přesvědčivě nevyřešilo.

---

⁸⁶ Odst. 13, 3 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

⁸⁷ *Ibidem*.

⁸⁸ Odst. 29 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

⁸⁹ Srovnej dle žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Högsta domstolen (Švédsko) dne 22. května 2013 – *C More Entertainment* proti Linus Sandberg (věc C-279/13).

Oproti SDEU pak české soudy tuto problematiku v odůvodněních svých rozhodnutí výslovně řeší. Nejvyšší soud uvádí, že v případě sdělování díla po internetu je nezbytné rozlišovat mezi prostým odkazováním na díla a jejich zpřístupněním formou metody vloženého kódu (tedy formou embedingu). Dle názoru NS dochází prostým odkazováním k pouhému informování o umístění díla (rozmnoženiny díla) na stránkách bez současného zpřístupňování, zatímco v případě, že je použit embedovaný link, dochází k přímému zpřístupňování takového díla veřejnosti.⁹⁰ Zatímco evropská judikatura tak o rozdílech jednotlivých internetových odkazů spíše mlčí, jako by se bála, aby nerozhodla více než je nezbytně nutné, české soudy odpověď na rozdíl mezi prostými a embedovanými linky již dávno mají.

3.2.2 DOKTRÍNA NOVÉ VEŘEJNOSTI

Za klíčový bod případu Svensson lze označit argumentaci SDEU ohledně pojmu nové veřejnosti. Právě tento pojem ve finále stál za rozhodnutím SDEU, který usoudil, že umístění odkazu, o které se jednalo ve výše uvedeném sporu, nespadá pod čl. 3 odst 1 směrnice InfoSoc a tedy že nepožívá autorskoprávní ochrany. Dle rozsudku ve věci Svensson vyplývá, že novou veřejností je taková „veřejnost, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udělení svolení k prvotnímu sdělení veřejnosti.“⁹¹ Tato argumentace SDEU však vyvolává diskuze⁹², nakolik je pojem nové veřejnosti relevantní pro internetový prostor a zda byl v tomto případě správně aplikován.

Poprvé se v judikatuře SDEU s pojmem *nové veřejnosti* setkáváme v rozhodnutí ve věci C-306/05 – SGAE vs. Rafael Hoteles⁹³. Žalobce, kterým byl

---

⁹⁰ Srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 5 Tdo 271/2013-40 ve věci kinotip.cz. Shodný názor zastává i BENTLEY Lionel a kol. *The Reference to the CJEU in Case C-466/12 Svensson* [online]. University of Cambridge Faculty of Law Research Paper No. 6/2013, publikováno 18. 2. 2013 [cit. 27. 2. 2015].

⁹¹ Odst. 24 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

⁹² Srovnej např. ALAI, *Opinion Proposed to the Executive committee and adopted at its meeting, 17th September 2014 on the criterion “New Public”, developed by the Court of Justice of the European Union (CJEU), put in the context of making available and communication to the public* [online]. ALAI.org, publikováno 2014 [cit. 27. 2. 2015]. či BENTLEY a kol., 2013, op. cit.

⁹³ Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 7. prosince 2006. Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) proti Rafael Hoteles SA. Věc C-306/05. In: *InfoCuria* [právní informační systém].

španělský kolektivní správce, žaloval španělský hotel s argumentem, že provozováním televizních přijímačů, za účelem zkvalitnění svých služeb, poškozují práva duševního vlastnictví spojená se sdělovanými díly. Protože SDEU ve věci dovodil, že na sdělování v původním řízení se vztahuje směrnice InfoSoc, počal se zabývat otázkou, zda lze sdělování ve společných prostorách hotelů podřadit pod sdělování díla veřejnosti dle čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.

V bodě 40 odůvodnění potom nacházíme argumentaci, „že sdělování, ke kterému dochází za takových okolností, jako v původním řízení, musí být podle čl. 11bis prvního pododstavce bodu ii) Bernské úmluvy považováno za sdělování uskutečňované vysílací organizací odlišnou od původní. Takový přenos se tak uskutečňuje pro veřejnost odlišnou od veřejnosti, ke které směřovalo původní sdělování díla, to znamená pro novou veřejnost.“⁹⁴ Otázkou však zůstává, jak SDEU došel k závěru uvedenému v bodě 40 odůvodnění případu SGAE a zda má tato konstrukce oporu v závazných mezinárodních pramenech práva duševního vlastnictví.

Evropská unie je signatářem významných mezinárodních smluv upravujících ochranu duševního vlastnictví, a to mimo jiné Bernské úmluvy⁹⁵, smlouvy WCT⁹⁶ a WPPT⁹⁷. Směrnice InfoSoc je potom implementací těchto smluv do komunitárního práva, a proto by v zásadě měla z těchto smluv vycházet. Článek 8 WCT, jenž je implementován směrnicí InfoSoc v čl. 3 uvádí, „že autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k jakémukoli sdělování svých děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými

⁹⁴ Odst. 40 rozsudku SDEU ve věci C-306/05 – SGAE vs. Rafael Hoteles SA.

⁹⁵ Vyhláška č. 133/1980 Sb. ministra zahraničních věcí ze dne 8. července 1980 o Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněné v Paříži dne 4. května 1896, revidované v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněné v Bernu dne 20. března 1914 a revidované v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971 In: *Beck-online* [online právní informační systém]. Nakladatelství C.H. Beck.

⁹⁶ Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském (WCT), Ženeva 1996. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 15. 3. 2016].

⁹⁷ Smlouva světové organizace duševního vlastnictví o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (WPPT), Ženeva (1996). In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 26. 3. 2016].

prostředky, včetně zpřístupňování svých děl veřejnosti takovým způsobem, že každý může mít přístup k těmto dílům na místě a v čase podle své individuální volby.⁹⁸ Nejenom že zde nenacházíme žádná omezení, ze kterých bychom pojem nové veřejnosti mohli dovodit, ale článek jasně uvádí, že autoři mají výlučné právo udílet svolení k jakémukoliv sdělování děl veřejnosti.⁹⁹ ALAI tedy dochází k závěru, že žádný z článků Bernské úmluvy ani WCT dotčený v této problematice s pojmem nové veřejnosti nepracuje.¹⁰⁰

Argumentace SDEU ohledně nové veřejnosti, uvedená v odstavci 40 odůvodnění rozhodnutí SGAE vs. Rafael Hoteles, je primárně opírána o čl. 11bis (1) ii Bernské úmluvy. Ze znění citovaného článku¹⁰¹ ovšem vyplývá jediná podmínka a to taková, že k sdělování díla musí docházet organizací odlišnou od organizace původní. V režimu tohoto ustanovení tedy nezáleží na tom, jakým způsobem je sdělováno, ani není nijak řešeno, zda jde o veřejnost novou, či stejnou jako v předchozím sdělení. Z odst. 41 odůvodnění rozhodnutí ve věci SGAE proti Rafael Hoteles vyčteme, že SDEU k této argumentaci dochází na základě výkladového dokumentu vypracovaného organizací WIPO – průvodcem Bernskou úmluvou z roku 1978. Jak však ALAI uvádí ve své práci, tento dokument ve své podstatě neřeší sdělování díla veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky, avšak vysvětluje, proč sdělování vysílání (např. rádiového) přes zařízení jako tlapač vyžaduje novou autorizaci majitelem majetkových práv díla.¹⁰²

ALAI proto dochází k závěru, že kritérium *nové veřejnosti* vychází z chybné interpretace průvodce Bernskou úmluvou z roku 1978 a ve své podstatě je v rozporu nejen se závaznými mezinárodními smlouvami, ale i se samotnou směrnicí InfoSoc.¹⁰³ I přesto SDEU tuto problematickou doktrínu v téměř nezměněné verzi přenáší z rozhodnutí SGAE vs. Rafael

⁹⁸ Čl. 8 smlouvy WCT.

⁹⁹ ALAI, 2014, op. cit., s. 9-10.

¹⁰⁰ Ibidem, op. cit., s. 16.

¹⁰¹ Bernská Úmluva čl 11bis 1) ii) „k jakémukoliv veřejnému sdělování po drátě nebo bezdrátově díla vysílaného rozhlasem či televizí, uskutečňuje-li toto sdělování jiná organizace než původní;“

¹⁰² ALAI, 2014, op. cit., s. 16 a násl.

¹⁰³ Ibidem, s. 1.

Hoteles, týkajícího se sdělování děl prostřednictvím televize v prostorách hotelu, na případy sdělování děl prostřednictvím internetových odkazů.

Jako protipól stanoviska ALAI ve věci rozhodnutí Svensson je nezbytné označit druhou významnou práci zabývající se dopadem tohoto rozhodnutí, a to stanovisko European Copyright Society (dále jen „ECS“).¹⁰⁴ Toto stanovisko oproti stanovisku ALAI v zásadě souhlasí s argumentací SDEU a sdílení internetových odkazů nepovažuje za sdělování díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.¹⁰⁵ V první řadě ECS vylučuje, že by zveřejněním a užíváním internetového odkazu docházelo k transmisi autorského díla, kterou považuje za nutnou součást sdělování díla veřejnosti. Tvrdí, že zveřejněním odkazu dochází k pouhému obeznámení uživatele, kde na internetu se nachází žádaný obsah, na základě čehož dovozuje, že prostřednictvím internetového odkazu nedochází ke *sdělování*.¹⁰⁶ I kdyby pak k transmisi prostřednictvím internetového odkazu docházelo, či by tato transmise nebyla podmínkou pro sdělování,¹⁰⁷ zabývá se ECS otázkou problematiky odkazování na stránku jako celek a s tím spojené obtíže při získávání souhlasu k všem na ní obsažených autorských děl.¹⁰⁸ Ohledně doktríny *nové veřejnosti* pak stanovisko spíše rozvádí a jako takové podporuje argumentaci SDEU, když dochází k názoru, že pokud odkaz nesděluje dílo nové veřejnosti, pak by se v případě takového odkazu nemělo jednat o sdělování díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.¹⁰⁹ Jak ale shodně upozorňuje i Headdon¹¹⁰ ve svém článku, samotný SDEU v roz-

¹⁰⁴ BENTLEY a kol., 2013, op. cit.

¹⁰⁵ Ibidem, odst. 6.

¹⁰⁶ Ibidem, odst. 35 a násl. Byť tento závěr může mít odůvodnění u prostého linku, v případě linku embedovaného po aktivaci k transmisi díla dochází a tento argument proto není vhodným.

¹⁰⁷ Přičemž mezi odbornou veřejností panují názory, že transmisi není nezbytnou náležitostí sdělování díla veřejnosti a že právě sdělování ve formě zpřístupňování se vyznačuje zvláštním postavením transmise, k níž dochází až na základě žádosti uživatele – on demand. K problematice srov. LEWINSKI, *International Copyright Law and Policy*, s. 456, bod 17.73.

¹⁰⁸ Ibidem, odst. 42 an. Problematikou se článek více zabývá v podkapitole 4.2.1.

¹⁰⁹ Ibidem, odst. 46-49.

¹¹⁰ HEADDON, T. An epilogue to Svensson: the same old new public and the worms that didn't turn, *Journal of Intellectual Property Law & Practice* 2015 [online]. 2014, vol. 9, no. 8, s. 662-668 [cit. 27. 3. 2016].

sudku ve věci Svensson některé závěry ECS vyvrací, když uznává, že hyperlink, ve kterém se jednalo v původním řízení, je sdělováním veřejnosti (být ne sdělováním díla veřejnosti ve smyslu autorského práva obsaženého v čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc).¹¹¹

Rozsudek Svensson v bodu 31 odůvodnění uvádí příklad, za jakých podmínek můžeme hyperlink považovat za sdělování díla *nové veřejnosti*, kdy takový link musí „*umožňovat uživatelům stránky, na které se tento odkaz nachází, obejít omezující opatření, která byla na stránce, na které se nachází chráněné dílo, přijata za účelem omezení přístupu k tomuto dílu.*“¹¹² V tomto bodu však rozhodnutí nedává přesvědčivou odpověď na otázku, jakou povahu tato omezující opatření musí mít. Zatímco z textu bodu 31 odůvodnění rozsudku Svensson můžeme dovozovat, že se tak jedná především o technologické překážky omezující přístup například pouze pro neplaticí uživatele, upozorňuje Headdon na otázku, zda mohou stejné omezení zakládat i právní překážky, tedy především licenční závazky osob, zveřejňující tato díla veřejnosti a zda pouze existence faktických technických překážek může omezit rozsah veřejnosti, kterou bral držitel autorských práv v prvotním sdělení v potaz.¹¹³

Vzhledem k velice krátkému časovému odstupu vynesení rozsudku SDEU ve věci Svensson od vydání rozhodnutí NS, se v tuzemských sporech s doktrínou nové veřejnosti setkáváme až v usnesení NS ve věci provozování serveru serialycesky.cz. Jak již bylo uvedeno výše, NS zde na případ uveřejňování embedovaných odkazů na neoprávněně zveřejněná díla aplikuje závěry vyplývající z tohoto zásadního rozhodnutí SDEU. NS v odůvodnění sice respektuje rozhodnutí ve věci Svensson a doktrínu nové veřejnosti, nicméně vzhledem k odlišnosti okolností spojených s aktem sdělování dochází k závěru, že obviněný se nemůže odvolávat na nezbytnost nové veřejnosti, která musí být dle rozhodnutí Svensson zahrnuta, aby byl hyperlink sdělováním díla dle čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc (respektive

---

¹¹¹ Srov. bod 23 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹¹² Tamtéž, odst. 31.

¹¹³ Srov. HEADDON, 2014, op. cit., s. 665.

§ 18 odst. 2 AutZ).¹¹⁴ NS ve svém usnesení rozvádí problematiku SDEU pohříchu opomíjenou, a to problematiku otázky oprávněnosti sdělení díla, na které je odkazováno. Vzhledem k úzkému propojení doktríny nové veřejnosti a problematiky oprávněnosti původního sdělení je vzájemný vztah české a evropské rozhodovací praxe v této věci rozebrán společně v následující kapitole. Doktrínu nové veřejnosti SDEU neopustil ani v rozhodnutí GS Media, ve kterém existence nové veřejnosti zůstává i nadále podmínkou pro posouzení internetového odkazu jako sdělování díla veřejnosti.¹¹⁵

3.2.3 OPRÁVNĚNOST SDĚLENÍ DÍLA A KRITÉRIUM ÚPLATNOSTI

Před vydáním rozhodnutí GS Media bylo možné za jeden ze zásadních nedostatků dosavadních rozhodnutí shledávat skutečnost, že SDEU ve svých odůvodněních přehlížel otázku vlivu skutečnosti, zda dílo, na které je odkazováno, bylo na internet umístěno se souhlasem nositelů autorských práv. Tato problematika je úzce spojena s celou doktrínou nové veřejnosti, a proto jsou některé dopady uvedené již v předchozí kapitole.

Pokud byla před vydáním rozhodnutí GS Media aplikována doktrína nové veřejnosti, potom ve chvíli, kdy byl poskytnut odkaz na dílo, jež nebylo vykonavatelem autorských práv na internetu zveřejněno, nedošlo k udělení svolení majitelem autorského práva k prvotnímu sdělení veřejnosti.¹¹⁶ Pokud autor prvotně nesdělil své dílo veřejnosti, nemohla ani existovat veřejnost, kterou by ve zveřejnění mohl brát v potaz, a tedy každý odkaz na neoprávněně zveřejněné dílo by měl být brán jako odkaz sdělující dílo nové veřejnosti. Tuto myšlenku potvrzovala i současná česká rozhodovací praxe v usnesení NS ve věci provozování serveru serialycesky.cz.¹¹⁷

V otázce nové veřejnosti a oprávněnosti prvotního zveřejnění díla si česká a evropská rozhodovací praxe nemusela a ani nadále nemusí nutně konkurovat. Tam, kde rozhodnutí SDEU vymezuje novou veřejnost a judi-

¹¹⁴ Srovnej dle 18 odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu, č. j. 5 Tdo 1136/2014-21.

¹¹⁵ Odst. 52 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

¹¹⁶ Odst. 24 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹¹⁷ Rozhodnutí Nejvyššího soudu, č. j. 5 Tdo 1136/2014-21.

kuje, jaký internetový odkaz sdělováním díla veřejnosti není, šla tuzemská rozhodovací praxe směle o krok dál a v mantinelech stanovených SDEU vymezila, že neoprávněně zveřejněné dílo nezakládá žádnou veřejnost, která je vzata v potaz při prvotním sdělení a embedovaný link odkazující na takové dílo pak sdělováním díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc bezpochyby je.

Až v rozhodnutí GS Media SDEU tuto problematiku přestal přehlížet a správně identifikuje, že rozhodnutí ve věci Svensson a BestWater se vyjadřovaly pouze toliko „*k umístění hypertextových odkazů na díla, která již byla volně dostupná na jiné internetové stránce se souhlasem nositele práv, přičemž Soudní dvůr dospěl k závěru, že se nejedná o sdělování veřejnosti z toho důvodu, že předmětné sdělování nebylo uskutečněno vůči nové veřejnosti.*“¹¹⁸ GS Media se k problematice oprávněnosti zveřejnění zpřístupňovaného díla již vyjadřuje a vědomost této skutečnosti se stala jedním z nových kritérií pro určení právního režimu internetového odkazu. I přesto však v této věci zůstává několik nevyřešených otázek.

Problematický výklad v případě neautorizovaného sdělování díla poskytuje doktrína nové veřejnosti v případě, kdy se na internetu mimo neautorizovaného sdělení zároveň nachází i stejné dílo zpřístupněné se souhlasem autora. Odst. 31 odůvodnění ve sporu Svensson uvádí, že „*[o sdělování nové veřejnosti jde] zejména tehdy, není-li již dílo zpřístupněno veřejnosti na stránce, na které bylo sděleno prvotně, nebo je-li napříště na této stránce zpřístupněno pouze pro omezenou veřejnost, zatímco na jiné internetové stránce je přístupné bez svolení nositelů autorského práva.*“¹¹⁹ Nabízí se proto a contrario úvaha, že je-li dílo na stránce, kde bylo prvotně sděleno se souhlasem autora, stále přístupné, pak odkazování i na neoprávněně zveřejnění takového díla není sdělováním nové veřejnosti. Ke stejnému závěru je možné dojít i následující úvahou. Pokud přijmeme premisu, že sdělením díla bez jakéhokoliv omezení sdělí majitel autorských práv dílo celé veřejnosti (a neexistuje tedy žádná neobeznámená veřejnost), potom jakýkoliv odkaz na libovolnou rozmnoženinu takového díla (ať už zveřejněnou se souhlasem autora či niko-

¹¹⁸ Odst. 41 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

¹¹⁹ Ibidem, odst. 31.

liv) jej již nemůže zveřejňovat žádné nové veřejnosti, a nebude tedy sdělováním díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.¹²⁰

Na další problém narážíme v situaci, kdy by se nositel autorského díla rozhodl odstranit oprávněně zveřejněné dílo či by podstoupil kroky k omezení jeho sdělení například pouze pro platící návštěvníky stránek. Taková změna by logicky zúžila okruh veřejnosti, které autor při zveřejnění díla zamýšlel sdílet. Přestože by fakticky nedošlo k žádné změně u odkazů směřujících na autorizované rozmnoženiny díla nacházející se na internetu, právně by takový odkaz mohl sdělovat nové veřejnosti a k jeho sdělení by tak mohlo být třeba souhlasu majitele autorských práv ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc. Jako jeden ze závěrů této problematiky je možné uvést, že ve chvíli, kdy došlo k odstranění či zabezpečení prvotně sděleného díla, spadne odkaz na neautorizované zveřejnění díla pod kategorii odkazu dle čl. 3 odst. 1 a bude vyžadovat souhlas majitele autorských práv k dílu. Zde je však třeba se opět zamyslet nad faktickým dopadem takové konstrukce. Není totiž v moci jednotlivce sledovat, zda dílo umístěné na internet je umístěno se souhlasem autora či nikoliv. Stejně tak není v moci uživatele mít přehled o tom, kdy majitel autorské dílo zveřejnil, či zda již zveřejněné dílo z internetu odebral. Aplikace kritéria nové veřejnosti v kontrastu s nejistou otázkou dopadu povahy původního sdělení díla by tak mohla mít zásadní dopady na právní jistotu uživatelů internetu a v konečném důsledku i na samotný chod této globální počítačové sítě.¹²¹ Tuto problematiku ještě více umocnil vznik vyvratitelné domněnky vědomosti těch uživatelů, kteří zveřejnili odkaz za účelem dosažení zisku, kdy zůstává nejistým, jaký vliv bude mít dynamičnost obsahu stránek na tento institut vyvratitelné domněnky. Odpovědi na tyto otázky nám pravděpodobně dá až případná budoucí rozhodovací praxe.

Ve světle nového rozsudku by bylo chybou opomenout nové kritérium *úmyslu dosažení zisku*. Přestože je tento pojem dle rozsudku pro posouzení

---

¹²⁰ K stejnému závěru dochází SDEU ve věci C-348/13 BestWater, kdy framed odkaz na volně přístupné dílo nebyl kvalifikován jako sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc. K obdobným závěrům pak dochází HEADDON, 2014, op. cit., s. 666.

¹²¹ Některé následky podřazení internetového odkazu pod sdělování díla veřejnosti jsou rozebírány níže v podkapitole 4.2.1.

odpovědnosti za odkaz a podřazení odkazu pod institut sdělování díla veřejnosti naprosto kritický, rozsudek nám dává pouze zanedbatelná vodítka k jeho výkladu. Zůstává otázkou, kde je hranice úmyslu úplatnosti a kdy dochází k vzniku domněnky vědomosti o protiprávnosti obsahu. Zatímco u odkazů zveřejněných v rámci novinového článku je úmysl dosažení zisku poměrně nesporný, v případě internetových odkazů zveřejněných v rámci nekomerčního blogu opatřeného reklamami již může vznikat určitá nejistota ve výkladu pojmu. Nejistotu mohou budít i například odkazy zveřejňované na profesní sociální síti LinkedIn či na síti Facebook. Vzhledem k čerstvosti rozhodnutí přesvědčivé odpovědi na výše uvedené otázky prozatím neexistují a až případná budoucí rozhodovací praxe pravděpodobně ukáže, jak pojem úmyslu zisku vykládat a kde onu pomyslnou hranici mezi jednotlivými odpovědnostními režimy vytyčit.

4. PRÁVNÍ REŽIM INTERNETOVÝCH ODKAZŮ

Zatímco v předchozích kapitolách článek shrnul základy fungování prostředí internetu, internetových odkazů, prameny sdělování díla veřejnosti, a nakonec i současnou rozhodovací praxi ve věci internetových odkazů, následující kapitoly se věnují syntéze výše uvedených poznatků. V první řadě bude zodpovězena otázka, jaký internetový odkaz může být užitím díla, a následně se zabývá kritickou analýzou těchto závěrů společně se stručnými úvahami *de lege ferenda*.

4.1 INTERNETOVÝ ODKAZ JAKO UŽITÍ DÍLA

Vzhledem k nutně nehmotné povaze internetového odkazu a díla, na které je odkazováno, nemůžeme zvažovat všechny způsoby užití díla, vymezené v § 14–17 AutZ, tedy práva autora k rozšiřování (prodejem či jiným převodem nosiče díla), pronájmu, půjčování či vystavování jeho autorského díla. Jedná se totiž o tzv. mechanická práva, či práva k nepřímému sdělování¹²², jež jsou nutně vázána na hmotný nosič autorského díla. Ve zbytku nám potom zbývají práva spojená buď s užitím díla v jeho jakémkoliv pod-

---

¹²² TELEČ, TŮMA, 2007, op. cit., s. 174–175, bod 19.

bě (tj. ve formě tvorby rozmnoženiny díla) či ve formě obligatorně nehmotné (tj. ve formě sdělování díla veřejnosti).

Zveřejněním internetového odkazu dochází k vytvoření vztahu mezi dvěma objekty v prostředí WWW, přičemž po aktivaci internetového odkazu dochází buď k přesunutí uživatele na cílovou adresu, či k zprostředkování odkazovaného objektu nacházejícího se na jiné internetové stránce. Zveřejněním internetového odkazu tak nedochází k vzniku rozmnoženiny mimo rozmnoženin technických, spadajících pod zákonné výjimky zakotvené v komunitárním tuzemském právním řádu. Jak tuzemské, tak evropské soudy se vydaly cestou podřazení internetového odkazu pod sdělování díla veřejnosti.

Vzhledem k opatrnému přístupu SDEU a problematice typologie internetových odkazů a struktury internetu není možné dát na otázku podřazení internetového odkazu pod institut sdělování díla veřejnosti jednoznačnou a vyčerpávající odpověď. Pro posouzení, zda některý způsob zveřejnění odkazu je nebo není užití dílem formou sdělování díla veřejnosti, je proto vhodné stanovit podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby odkaz pod tento institut užití díla spadal. Poskytnutý odkaz musí splňovat náležitosti **sdělení** (podkapitola 4.1.1), náležitosti musí splňovat **dílo** (objekt sdělování) na které je odkazováno (podkapitola 4.1.2), a v neposlední řadě potom musí být dílo sdělováno náležitě **veřejnosti** (podkapitola 4.1.3).¹²³ Ve světle rozhodnutí GS Media je potom dále nezbytné zohlednit otázku, zda byl odkaz zveřejněn s **vědomostí o protiprávnosti zpřístupněného díla** (podkapitola 4.1.4). Náležitosti je nutné vyvozovat primárně z komunitárních předpisů v kombinaci s rozhodovací praxí tuzemských a evropských soudů.

4.1.1 NÁLEŽITOSTI SDĚLOVÁNÍ

Aby došlo ke sdělení díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice Info-Soc, potažmo § 18 AutZ, musí být v první řadě internetový odkaz podřazen pod pojem *sdělování*. Šíře úkonů, které mohou pod sdělování spadat, je třeba

¹²³ Podobnou myšlenkovou konstrukcí postupoval i SDEU ve věci Svensson. Ten však řešil pouze kumulativní naplnění náležitostí dvou prvků, a to *sdělování a veřejnost* (viz odst. 16 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson).

ba vykládat v souladu s cíli harmonizace evropského autorského práva, jež je založeno na snaze udržet vysokou míru ochrany autorů. Rozsah způsobů užití spadajících pod režim směrnice InfoSoc je tak třeba vykládat extenzivně.¹²⁴ Aby mohl být internetový odkaz podřazen pod pojem *sdělování*, musí zpřístupňovat dílo takovým způsobem, aby osoby, které jej užijí, mohly mít k tomuto dílu přístup v čase a místě dle své volby, přičemž není rozhodující, zda tohoto přístupu využijí, či nikoliv.¹²⁵ Ze spojení požadavku na extenzivní výklad způsobů, jakými je možné dílo veřejnosti sdělovat, a skutečnosti, že internetový odkaz, odkazující přímo na internetovou stránku, přímo zobrazuje autorská díla na ní se nacházející uživatelé, který internetový odkaz použil¹²⁶, dovozujeme, že internetovými odkazy *může* docházet k sdělování díla veřejnosti.¹²⁷

Pro podřazení internetového odkazu pod pojem *sdělení* je dále nezbytné se zabývat jeho typologií, tedy otázkou, zda se v jednotlivém případě jedná o prosté odkazování, či odkazování formou embedovaného odkazu.

Jak již bylo uvedeno v podkapitole 2.1.2, v případě prostého odkazování dochází k přenesení uživatele na internetovou stránku novou, a to za současného opuštění stránky původní. Odpověď na otázku podřazení prostého odkazu pod sdělování je však nejednoznačná. Argumenty pro podřazení prostého odkazu pod pojem sdělování nacházíme především v komunitární rozhodovací praxi, kde SDEU už potvrdil, že prostý odkaz¹²⁸ odkazující na

---

¹²⁴ Nezbytnost extenzivního výkladu vyplývá z komunitárního práva, rozhodovací praxe i názoru odborné veřejnosti. Srov. WALTER, LEWINSKI, 2010, op. cit., s. 980, bod 11.3.21, body 4, 9 a 23 rec. směrnice InfoSoc, či rozhodovací praxe SDEU (rozsudky SDEU ve věci C-466/12 – Svensson, či spojené věci C-403/08 a C-429/08 – Football Association Premier League).

¹²⁵ Srovnej čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc spolu s bodem 19 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson či body 37 a 38 rozsudku SDEU ve věci C-306/05 – SGAE, bod 32 rozsudku SDEU ve věci C-607/11 – ITV Broadcasting.

¹²⁶ Odst. 18 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹²⁷ Ke stejnému závěru tak došel i SDEU v bodu 20 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson, či odborná veřejnost, srov. např. závěry TSOUTANIS, 2014, op. cit.

¹²⁸ Internetový odkaz, o který se jednalo v původním řízení ve věci Svensson, tedy deep link na žurnalistické články.

jiné stránky je sdělením díla a za určitých podmínek může být dokonce i takovým sdělením, ke kterému je třeba svolení nositelů autorských práv.¹²⁹

Podřazení prostého odkazu pod sdělování však naráží na několik problematických argumentů. Mezi odbornou veřejností panuje názor, v rámci kterého je prosté odkazování prostřednictvím hyperlinku přirovnáváno k pouhé „citaci“, jenž pouze poskytuje čtenáři stránky informaci o tom, v jakém místě internetu se dílo nachází, a uživatel se sám rozhoduje, zda bude k dílu přistupovat, či nikoliv.¹³⁰ Opačný názor zastává například Tsoutsanis¹³¹, když vymezuje způsoby, jakým se běžná citace projevuje. V první řadě citace nezobrazuje cíl, na který ukazuje. Dále jediný způsob, jak uživatel může přistoupit k objektu citace, je přesunout se k citovanému zdroji, a to buď minimálně k jinému médiu, či do jiné lokace, místnosti. V poslední řadě pak citace není součástí samotného textu a je uvedena v poznámce pod čarou.¹³² Je nesporné, že tyto náležitosti citací nebudou splňovat nejen embedované odkazy, ale i některé formy prostých odkazů. Za příklad takového odkazu můžeme uvést právě odkazy obcházející technické opatření zamezující přístup neplatícím uživatelům.¹³³

Dalším argumentem zvažovaným v případě podřazení prostého odkazu pod sdělování je absence transmise v případě takového sdělení.¹³⁴ Vzhledem k tomu, že prostý odkaz po aktivaci nepřenáší dílo k uživateli, ale naopak přeneše uživatele na stránku, kde je zpřístupněno odkazované dílo, nedochází k žádnému přenosu díla a prostý odkaz absentuje jednu ze tří náležitostí sdělování díla veřejnosti, a to transmisi díla. Zatímco odborná ve-

¹²⁹ Odst. 31 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹³⁰ Srov. BENTLEY a kol., 2013, op. cit., s. 8, bod 36, či *CCLIA Comments on the GS Media Case (C-160/15)* [online]. Computer and Communications Industry Association, 2013 [cit. 24. 2. 2015], s. 6. S tímto argumentem však pracuje i NS ve svém rozhodnutí ve věci č. j. 5 Tdo 271/2013-40 Kínop.cz, který taktéž označuje prostý odkaz jako pouhou citaci, jež nespadá pod akt sdělení díla veřejnosti.

¹³¹ TSOUTSANIS, Alexander. Why copyright and linking can tango. *Journal of Intellectual Property Law and Practice* [online]. 2014, vol. 9, no. 6, s. 499 [cit. 10. 3. 2015], s. 497.

¹³² Tamtéž, s. 497.

¹³³ Odst. 18 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹³⁴ BENTLEY a kol., 2013, op. cit., s. 8, bod 35 an. Spolu s *CCLIA Comments on the GS Media Case (C-160/15)* [online]. Computer and Communications Industry Association, 2013 [cit. 24. 2. 2015], s. 6 an.

řejnost nijak zásadně nerozporuje, že v případě prostých odkazů nedochází k transmisi díla, spor probíhá především ohledně obligatornosti tohoto znaku pro posouzení prostého odkazu jako *sdělení díla*.¹³⁵ Část odborné veřejnosti¹³⁶ v této problematice zastává názor, že transmisi díla je nezbytnou částí sdělování díla veřejnosti, přičemž tyto závěry staví především na výkladu přípravných dokumentů směrnice InfoSoc. Autor článku se však staví spíše k názoru, že transmisi pro posouzení internetového odkazu jako užití díla není nutná. Nezbytnost tohoto prvku jde proti samotnému pojetí práva zakotveného v čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, který zakládá právo nejen pro sdělení, ale také výslovně uvádí, že pod sdělování díla spadá i jeho zpřístupnění (angl. „making available“). Ve spojení s cíli směrnice InfoSoc, jež spočívají především v zajištění vysoké právní jistoty a úrovně ochrany autora,¹³⁷ je proto diskutabilní, zda je na základě absence transmisi pro některé způsoby odkazování správné takto restriktivně vykládat čl. 3 odst. 1 směrnice.¹³⁸ Obdobný názor jako má část odborné veřejnosti,¹³⁹ tedy že pro posouzení užití jako sdělení díla veřejnosti není vždy nezbytná transmisi, pak potvrzuje i rozhodovací praxe SDEU rozsudkem ve věci Svensson.¹⁴⁰

Zatímco prostý link naráží na argument přirovnání k citaci či argument absence transmisi díla, v případě embedovaného linku je možné tyto argumenty využít jen stěží. Aktivací embedovaného odkazu dochází k tomu, že je objekt odkazu „vložen“ do stránky, ze které je odkazován a zprostředkovává tak zobrazení cíle, na který odkazuje, přičemž uživatel neopouští stránku, na které se zrovna nachází. Objekt se tak stává přímou součástí původní stránky. Projevy takového odkazu v zásadě odporuje náležitostí citace a není možné ho pod něj ani podřazovat.¹⁴¹ Aktivací embedovaného linku zároveň dochází k přenosu díla z původní stránky na stránku, kde je

---

¹³⁵ Ibidem.

¹³⁶ Prezentovaná především názorem právě BENTLEY a kol., 2013, op. cit.

¹³⁷ Rec. č. 4 směrnice InfoSoc.

¹³⁸ TSOUTSANIS, 2014, op. cit., s. 498–501.

¹³⁹ Např. HEADDON, 2014, op. cit., s. 663.

¹⁴⁰ Bod 23 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹⁴¹ TSOUTSANIS, 2014, op. cit., s. 497.

odkaz uveřejněn, odkud je následně viditelný pro uživatele a dochází tedy k celé triádě sdělování díla veřejnosti – emisi, transmisi i recepci díla. Závěr, že embedovaným odkazem je možné sdělovat dílo veřejnosti potom rozhodovací praxe SDEU nevylučuje¹⁴² a rozhodovací praxe tuzemská dokonce explicitně zavádí¹⁴³.

Z výše uvedeného je třeba dovodit, že ze sdělování díla není možné přesvědčivě vyloučit ani jeden z typů odkazů. Zatímco v případě embedovaných linků je situace o poznání jistější, ani v případě prostého odkazu nelze ve světle současné rozhodovací praxe SDEU prohlásit, že *nemohou* sdělovat dílo. Prvek sdělování je tedy třeba uzavřít tak, že *sdělovat* dílo veřejnosti je možné jak prostým, tak embedovaným odkazem.

4.1.2 NÁLEŽITOSTI DÍLA (OBJEKTU SDĚLOVÁNÍ)

Aby internetový odkaz spadl pod institut sdělování díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc a § 18 AutZ, musí odkazovat na objekt, kterým je autorské dílo. V tuzemském právním řádu je pojem autorské dílo jako předmět autorského práva vymezen v § 2 odst. 1 AutZ, přičemž pod podmínku jakékoliv objektivně vnímatelné podoby spadá i její podoba nehmotná, elektronická¹⁴⁴. Další nezbytnou náležitostí díla, na které je odkazováno, je skutečnost, že toto dílo bylo umístěno na internet neoprávněně. Tento závěr vyplývá z faktické aplikace doktríny nové veřejnosti představené v rozsudku Svensson a bude rozebírán níže v této kapitole.¹⁴⁵

Při definování náležitostí díla je však třeba upozornit na problematický dopad současné rozhodovací praxe. V prostředí internetu je možné odkazovat nejen na jednotlivé objekty na stránce, ale především také na in-

¹⁴² Srov. závěry rozsudků SDEU ve věci C-466/12 – Svensson a C-348/13 – BestWater.

¹⁴³ Srov. závěry rozsudků NS ve věcech č. j. 5 Tdo 1136/2014-21, 8 Tdo 137/2013-43 a 5 Tdo 271/2013-40.

¹⁴⁴ TELEC, TŮMA, 2007, op. cit., s. 22.

¹⁴⁵ Výjimkou z tohoto pravidla je situace, kdy je dílo za pomoci technických prostředků přístupné pouze určitému okruhu osob. V takovém případě i odkaz na oprávněně zveřejněné dílo bude spadat pod sdělování díla veřejnosti z důvodu existence nové veřejnosti. V této věci srovnej odst. 31 odůvodnění rozsudku Svensson. K problematice nové veřejnosti potom níže v textu.

internetovou stránku jako celek. Internetová stránka, tedy její vnímatelná podoba, se skládá z mnoha prvků – objektů, které jsou na stránce určitým způsobem uspořádány. Těmito objekty mohou být fotografie, audiovizuální díla, literární díla v podobě textového příspěvku, etc. Každé z těchto děl může naplňovat náležitosti autorského díla vymezené v § 2 odst. 1 AutZ a být tak předmětem autorského práva.

Jak již bylo uvedeno výše, SDEU ve své rozhodovací praxi dovedl, že prostý internetový odkaz poskytuje uživatelům přímý přístup k odkazovaným dílům a je tak uskutečňováno sdělování díla.¹⁴⁶ Pokud však internetový odkaz odkazuje na celou stránku, je tímto způsobem vytvořen přímý přístup ke každému jednotlivému autorskému dílu na stránce a oprávněnost sdělení bude muset být posuzována ke každému z těchto děl zvlášť.

V souvislosti s výše uvedeným je tak třeba shrnout, že aby internetový odkaz byl sdělováním díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, potažmo § 18 AutZ, musí sdělovat autorské dílo, přičemž odkazované dílo musí být na internet umístěno bez souhlasu držitele autorských práv.

4.1.3 NÁLEŽITOSTI VEŘEJNOSTI

Aby mohl být internetový odkaz posouzen jako akt sdělování díla veřejnosti, musí i poslední z prvků tohoto sdělování splňovat nezbytné náležitosti. V případě prvku veřejnosti můžeme rozlišovat prvky kvantitativní, tedy požadavky na rozsah veřejnosti, a prvky kvalitativní, tedy požadavky na povahu této veřejnosti.

Pro podřazení veřejnosti pod čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc z pohledu kvantitativních náležitostí je nezbytné, aby tato veřejnost obsahovala blíže neurčený počet potenciálních adresátů, přičemž počet těchto adresátů musí být dosti vysoký.¹⁴⁷ Je třeba mít na paměti, že ve světle potenciální recepce

¹⁴⁶ Odst. 18 a 20 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹⁴⁷ Srov. SCHMID, 2015, op. cit., s. 82 či také odst. 37 a 38 rozsudku SDEU ve věci C-306/05 – SGAE a odst. 32 rozsudku SDEU ve věci C-607/11 – ITV Broadcasting.

je nerozhodné, kolik osob internetový odkaz reálně užilo, ale kolik uživatelů má poskytnutý odkaz možnost aktivovat.¹⁴⁸

Přestože budou splněny kvantitativní náležitosti a dílo bude sdělováno neurčenému a dosti vysokému počtu uživatelů, musí tito uživatelé splňovat také kvalitativní faktor. Veřejnost, které je prostřednictvím odkazu sdělováno, musí být veřejností novou, tedy odlišnou „*od veřejnosti, kterou nositelé autorského práva brali v potaz při udělení svolení k prvotnímu sdělení.*“¹⁴⁹ S ohledem na tuto podmínku potom můžeme rozeznávat následující situace.

- 1) *Držitel autorských práv umístil dílo na internet bez omezení.* Pokud na tuto situaci budeme aplikovat doktrínu nové veřejnosti, pak autor ve světle potenciální recepce bral při svém sdělení v potaz všechny uživatele internetu. Pokud bral v potaz všechny uživatele, potom zde nezůstává žádná množina uživatelů, kteří nebyli bráni v potaz, a proto jakýkoliv odkaz na toto dílo (a to včetně odkazu na stejná díla umístěná na internet jinou osobou neoprávněně) nenaplní kvalitativní náležitosti veřejnosti a nebude tak moci být podřazen pod čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.
- 2) *Držitel autorských práv umístil dílo na internet pouze takovým způsobem, kdy je přístup umožněn pouze určité části veřejnosti (autor sděluje dílo například pouze předplatitelům).* Pokud držitel autorských práv omezil přístup k dílu pouze takovým uživatelům, kteří splní určité podmínky (například budou předplatiteli), činil tak s vysokou pravděpodobností z důvodu, že nechtěl sdělovat nikomu jinému, než právě těmto uživatelům a pouze tito uživatelé tak byli bráni v potaz při prvotním sdělení díla. Všichni ostatní uživatelé tak jsou pro takové zveřejnění díla novou veřejností. Odkaz, díky kterému je možné obejít prostředky omezující přístup k dílu, nebo odkaz směřující na volně dostupnou rozmnoženinu tak potenciálně sděluje dílo nové veřejnosti, splňuje proto kvalitativní náležitosti veřejnosti

¹⁴⁸ Srov. např. TSOUTSANIS, 2014, op. cit., s. 506, SYNODINOU, 2012, op. cit., s. 129, 6.4.3, odst. 25 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson.

¹⁴⁹ Srovnej bod 24 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson, bod 40 a 42 rozsudku SDEU ve věci C-306/05 – SGAE.

a lze tak podřadit pod sdělování ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc.¹⁵⁰

- 3) *Na internetu se nenachází autorské dílo, k jehož zveřejnění dal držitel autorských práv svolení.* K této situaci může dojít buď tak, že držitel autorských práv dílo na internetu nikdy nezveřejnil ani k zveřejnění nedal svolení, popřípadě že autorské dílo z internetu odstranil, či svolení k zveřejnění odebral. Pokud neexistuje žádné prvotní sdělení držitele autorských práv, tím spíše nemůže existovat ani veřejnost, které chtěl v tomto prvotním¹⁵¹ sdělení držitel autorských práv sdělovat. V takovém případě pak veškerá veřejnost internetu je vůči tomuto autorskému dílu veřejností novou a každý odkaz na neoprávněně zveřejněné dílo toto dílo sděluje nové veřejnosti.

Z výše uvedeného je možné dovodit, že aby internetový odkaz spadl pod čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, musí sdělovat takové veřejnosti, která obsahuje *poměrně vysoký a blíže neurčený počet uživatelů*, přičemž toto dílo musí být sdělováno nové veřejnosti. Dílo bude sdělováno nové veřejnosti v takovém případě, kdy je dílo na internetu oprávněně zveřejněno buď tak, že k němu má *přístup pouze určitá skupina uživatelů*, nebo že na internetu *neexistuje takové zveřejnění odkazovaného díla, k jehož zveřejnění dal držitel autorských práv souhlas*.

4.1.4 VĚDOMOST UŽIVATELE O PROTIPRÁVNÍ POVAZE DÍLA

Posledním kritériem, založeným rozhodnutím ve věci GS Media, je kritérium vědomosti uživatele o protiprávnosti zveřejnění zpřístupněného díla. Rozsudek konstruuje dva způsoby vzniku této vědomosti, a to dle kritéria úmyslu dosažení zisku uživatele.

V případě, že uživatel nezveřejnil odkaz s úmyslem dosažení zisku, potom je takový internetový odkaz sdělováním díla veřejnosti pouze v případě, že mu je prokázáno, že věděl nebo mohl vědět, že je odkazováno na

¹⁵⁰ Srov. HEADDON, 2014, s. 668, bod 5.

¹⁵¹ Pojem prvotní sdělení je nezbytné posuzovat ve smyslu odst. 24 rozsudku SDEU ve věci C-466/12 – Svensson jako sdělení, na které je odkazem odkazováno, nikoliv jako první zveřejnění autorského díla držitelem autorských práv (v anglické verzi rozsudku „Initial“, německy pak „ursprüngliche“).

protiprávně zveřejněné dílo. Tato skutečnost mu může být prokázána například na základě upozornění držitele autorských práv.

Oproti tomu v případě, že uživatel zveřejnil odkaz s úmyslem dosažení zisku, potom vědomost uživatele o protiprávnosti zveřejnění zpřístupněného díla je presumována a takový odkaz je sdělováním díla veřejnosti. Odkaz pod institut sdělování díla veřejnosti spadat nebude v případě, kdy dojde k vyvrácení této domněnky.

4.1.5 SHRNUÍ

Pokud shrneme výše uvedené poznatky, dojdeme k závěru, že internetový odkaz za určitých okolností může ve světle současné právní úpravy a rozhodovací praxe být sdělením díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, potažmo § 18 AutZ. Užitím díla tak bude takový odkaz, který bude:

- odkazovat na autorské dílo, u kterého neexistuje na internetu jeho rozmnoženina, umístěná se souhlasem autora a zároveň osoba, jež zveřejnila internetový odkaz ví anebo může vědět, že internetový odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo; či bude
- odkazovat na autorské dílo, které bylo na internet umístěno se souhlasem autora, ale které je sdělováno pouze určitému okruhu lidí (odkaz například obchází technické omezení, které dílo zpřístupňuje pouze platícím).

Vědomost osoby, jež zveřejnila internetový odkaz, závisí na posouzení, zda internetový odkaz byl zveřejněn s *úmyslem dosažení zisku*. V případě, že byl zveřejněn s úmyslem dosažení zisku, potom je vědomost presumována. V opačném případě musí být vědomost takové osoby *prokázána*.

Pro lepší přehlednost ilustruje právní režim internetových odkazů tabulka níže.¹⁵²

---

¹⁵² ROSATI, Eleonora. Linking after GS Media ... in a table. [online]. Publikováno 10. 9. 2016, [cit. 15. 9. 2016].

Odkazovaný obsah	Svolení autora se zveřejněním obsahu	Úmysl dosažení zisku	Vědomost o protiprávnosti int. odkazu	Sdělování díla veřejnosti	Porušení autorského práva
Volně dostupný	Ano	N/A	N/A	Ne (Svensson, GS Media)	Ne
Nikoliv volně dostupný	Ano	N/A	N/A	Ano (Svensson, GS Media)	Ano
Volně dostupný	Ne	Ne	Ne	Ne (GS Media)	Ne
Volně dostupný	Ne	Ne	Ano (např. na základě notifikace)	Ano (GS Media)	Ano*
Volně dostupný	Ne	Ano	Na základě vyvratitelné domněnky	Ano (GS Media)	Ano*
Nikoliv volně dostupný	Ne	N/A	N/A	Ano (Svensson)	Ano

* V případě, že osobě zveřejňující odkaz bude prokázána vědomost o protiprávnosti odkazovaného obsahu, či tato osoba nevyvrátí domněnku této vědomosti.
Pozn. Překlad autora.

4.2 PRÁVNÍ REŽIM INTERNETOVÝCH ODKAZŮ *DE LEGE FERENDA*

Poté, co byla zodpovězena otázka, jaký internetový odkaz může ve světě současné rozhodovací praxe a právní úpravy spadat pod institut sdělování díla veřejnosti, zaměřuje se následující kapitola na některé úvahy spojené se současným právním stavem v této oblasti. V první řadě tato kapitola vyzdvihuje vybrané problematické aspekty podřazení internetových odkazů pod institut sdělování díla veřejnosti. V druhé části si pak autor dovoluje přidat svůj příspěvek do obecné diskuze ohledně otázky, jak upravovat in-

ternetové odkazy, přičemž komentovaný návrh má ambice poskytnout držitelům autorských práv možnost hájit své oprávněné zájmy v prostředí internetu a současně uživatelům internetu zachovat vysokou míru právní jistoty společně v souladu s udržením svobody internetu.

4.2.1 DŮSLEDKY PODŘAZENÍ ODKAZU POD SDĚLOVÁNÍ DÍLA VEŘEJNOSTI

Přestože institut sdělování díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 směrnice InfoSoc se svou definicí jeví jako vhodný institut pro posouzení internetových odkazů, při jeho aplikaci tuzemskými i komunitárními soudy narážíme na interpretační závěry, které vhodnost jeho užití významně zpochybňují nebo dokonce vylučují.

Prvním z problematických závěrů, který je možné dovozovat ze současné rozhodovací praxe SDEU, nastává v situaci, kdy je odkazováno na celou internetovou stránku. V původním řízení ve věci Svensson odkazovala společnost Retriever Sverige prostřednictvím prostých odkazů na novinové články zveřejněné na internetové stránce. SDEU ve svém rozhodnutí dovedl, že takové odkazování, k jakému docházelo v původním řízení, poskytuje přímý přístup k autorským dílům a je proto kvalifikováno jako *sdělování*. Jak již bylo uvedeno v kap. 2.1 tohoto článku, na internetové stránce se nemusí nacházet pouze jediné autorské dílo, ale velice často se na stránce těchto děl nachází celá řada. Pokud tedy SDEU uvádí, že prostým odkazem dochází k přímému zpřístupnění autorského díla novinového článku nacházejícího se na stránce, musí docházet ke sdělení i všech ostatních autorských děl uvedených na stránce a, pokud dojdeme k závěru, že daná stránka naplňuje znaky díla souborného, potom i ke sdělení takového díla.¹⁵³ Stejně tak je ve světle současné rozhodovací praxe nejisté, jak bude posuzována situace, kdy se na odkazovaných internetových stránkách budou nalézat další internetové odkazy, ať už embedované či prosté.¹⁵⁴ Na jednu stranu by závěr, že i několikanásobné odkazování může sdělovat dílo veřejnosti, vnesl vysokou míru právní nejistoty spojenou s odkazováním

¹⁵³ BENTLEY a kol., 2013, op. cit., s. 11, bod 42.

¹⁵⁴ K problematice srov. např. HEADDON, 2015, s. 665.

na libovolný obsah na internetu, na stranu druhou by kategorické vyloučení několikanásobného odkazu mohlo jednoduše vést k obcházení zákona, kdy by cílová stránka byla jednoduše „schována“ za vícero odkazů, čímž by osobu zveřejňující hyperlink zbavila odpovědnosti za takové jednání.¹⁵⁵

Rozhodnutí GS Media mimo jiné uvádí, že od autora umísťujícího odkaz lze očekávat, že provede nezbytná ověření, aby se ujistil, že dotčené dílo není protiprávně zveřejněno na stránce, na kterou odkaz vede.¹⁵⁶ Pro uživatele, který má v úmyslu zveřejnit internetový odkaz, je značně obtížné přesvědčivě zjistit, zda je autorské dílo na internetu zveřejněno se souhlasem autora,¹⁵⁷ přičemž tato skutečnost se může neustále libovolně měnit.¹⁵⁸ K dílu, které bylo v době zveřejnění sděleno se souhlasem autora, může být hned následující den tento souhlas vzat zpět. Tomuto nebezpečí se pak uživatel logicky nevyhne ani tím, že vynaloží maximální úsilí sehnat souhlas držitelů autorských práv všech autorských děl umístěných na stránce.

Ze samotného díla nemusí vyplývat, kdo je držitel autorských práv, a v případě těchto děl je často nemožné majitele autorských práv dohledat.¹⁵⁹ Ani souhlas od všech držitelů autorských práv uživateli nepomůže v případě, kdy by bylo na odkazovanou stránku po vytvoření odkazu některé dílo přidáno. Dosáhnout proto jistoty, že vytvořený prostý odkaz neporu-

---

¹⁵⁵ Srov. ČERMÁK, 2001, op. cit., s. 163. Čermák ve své knize uvádí příklad soudního rozhodnutí (nikoliv však týkajícího se autorskoprávního deliktu, ale obecného deliktu) ve věci Bernstein proti Penney, kde teprve až po několikanásobném odkazu došlo k dosažení kýženého protiprávního obsahu, kdy soud v tomto případě vyloučil primární odpovědnost poskytovatele odkazu.

¹⁵⁶ Odst. 51 rozsudku SDEU, ve věci C-160/15 – GS Media.

¹⁵⁷ Srov. *CCLIA Comments on the GS Media Case (C-160/15)* [online]. Computer and Communications Industry Association, 2013 [cit. 24. 2. 2015]. S. 16 a násl.

¹⁵⁸ Příkladem nechť je video Chrise Hadfielda, který na internet umístil video bez souhlasu majitele autorských práv. Toto video bylo následně odstraněno, poté se na internet opět vrátilo pro změnu se souhlasem autora, ovšem pouze na dobu dvou let, po kterých bude odstraněno. Srov. KHAW, Cassandra. Chris Hadfield's 'Space Oddity' returns to YouTube with David Bowie's agreement. *The Verge* [online]. Vox Media, publikováno 4. 11. 2014. [cit. 23. 3. 2016].

¹⁵⁹ Srov. *CCLIA Comments on the GS Media Case (C-160/15)* [online]. Computer and Communications Industry Association, 2013 [cit. 24. 2. 2015]. S. 15.

šuje autorská práva k některému autorskému dílu nacházejícímu se na cílové stránce, hraničí s nemožným.¹⁶⁰

Jak vyplývá z důvodů uvedených výše, aplikace institutu sdělování díla veřejnosti na internetové odkazy odhaluje některá zásadní úskalí. Lukrativnost internetu závisí především na možnosti propojovat jednotlivé články mezi sebou, odkazovat uživatele na jiná místa v internetu, a tak okamžitě získávat informace.¹⁶¹ Právní regulace internetových odkazů má veliký potenciál narušit svobodu internetu a s ní spojenou svobodu projevu a svobodu podnikání takových společností, které na zveřejňování internetových odkazů závisí.¹⁶² Zatímco cílem směrnice InfoSoc mělo být zajištění větší právní jistoty a vysoké úrovně ochrany duševního vlastnictví¹⁶³, nechávají nedostatky spojené s jejich aplikací uživatele internetu v zásadní nejistotě, zda zveřejňováním odkazů neporušují práva autorů děl. Absence rozlišování typologie internetových odkazů ve spojení s diskutabilní aplikací tohoto institutu za pomoci doktríny nové veřejnosti tak prakticky vylučuje její použití na prosté odkazy. Samotnou otázkou zůstává, zda je doktrína nové veřejnosti slučitelná se samotnou směrnicí InfoSoc, především pak se zákazem vyčerpání práv autora udělovat svolení k sdělování díla veřejnosti.

4.2.2 ZVLÁŠTNÍ ODPOVĚDNOSTNÍ REŽIM INTERNETOVÝCH ODKAZŮ

Obtíže, které pramení z podřazování internetových odkazů pod sdělování díla veřejnosti, mají celou řadu příčin. V první řadě je nezbytné vnímat specifickou povahu internetového odkazu a vztahu, který má k odkazovanému dílu. Zatímco některé odkazy opravdu mohou naplňovat znaky pouhé „citace“, jiné odkazy můžeme k tomuto institutu přirovnávat pouze s obtížemi. U prostého podřazení pod sdělování díla veřejnosti je současně třeba zvažovat všechna rizika, která by právní regulace tímto způsobem užití díla mohla přinést svobodě internetu, svobodě projevu a s ní například spojené

¹⁶⁰ Respektive za způsob, kterým je možné získat poměrně vysokou jistotu o obsahu cílové stránky, je možné považovat situaci, kdy uživatel zveřejňující odkaz je stejnou osobou jako uživatel vykonávající správu stránky, na kterou je odkazováno.

¹⁶¹ *CIA Comments on the GS Media Case (C-160/15)* [online]. Computer and Communications Industry Association, 2013 [cit. 24. 2. 2015]. S. 2.

¹⁶² BENTLEY, 2013, op. cit., s. 1 odst. 3.

¹⁶³ Bod 4 rec. směrnice InfoSoc.

svobodě podnikání. Dle autora tohoto článku tak dochází k situaci, kdy se právní praxe pokouší na internetové odkazy aplikovat institut, který není schopen obsáhnout všechny jeho prvky a náležitosti jako užití díla. Situace, kdy se právo nedostatečně rychle vyvíjí ve vztahu k technologickému pokroku, není pro autorské právo ničím novým.¹⁶⁴ Celou situaci vhodně vystihuje Post, jenž ve své práci *Against „Against cyberanarchy“* pracuje s pojmem exceptionalismu, tedy myšlenky, že kyberprostor má své specifické, netradiční prostředí, na které není možné jednoduše užívat právní instituty fungující v „off-line“ prostředí.¹⁶⁵

K podobné situaci, kdy prostředí internetu hrozilo závažným omezením svobody informací a projevu a svobody internetu jako takového, docházelo v případě, kdy hrozila aplikace obecných odpovědnostních pravidel autorského a soukromého práva na jednání ISP, tedy na poskytovatele služeb informační společnosti.¹⁶⁶ Pro ilustraci zmiňme poskytovatele služby informační společnosti, jenž poskytuje hostingové služby ve smyslu § 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále jen „ZSIS“). Takovými službami jsou například služby YouTube, internetová úložiště uloz.to či sdilej.cz nebo sociální sítě Facebook či Twitter.¹⁶⁷ V takovém případě ISP poskytuje službu, spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem, a to na jejich žádost. Protože například YouTube je službou, která umožňuje uživatelům internetu nahrávat jejich videa, jsou to právě uživatelé, kteří mají primárně vliv na to, jaký obsah se na stránkách YouTube bude nacházet, přičemž ti mohou na tento server (a často se tak stává) nahrávat i autorskoprávní obsah bez získání náležitého svolení autora ve formě licence. V případě aplikování obecných odpovědnostních

---

¹⁶⁴ K problematice se vyjadřuje např. MÍŠEK, 2015, op. cit.

¹⁶⁵ Srov. POST, David G., *Against 'Against Cyberanarchy'*. *Berkeley Technology Law Journal* [online]. 2002, vol. 17, p. 1365. [cit. 20. 3. 2016]. Autor si uvědomuje, že institut sdělování díla veřejnosti byl vytvořen tak, aby mohl upravovat i digitální prostředí, nicméně i tak má za to, že dochází k aplikaci institutu určeného pro úpravu velice specifického prostředí WWW.

¹⁶⁶ K pojmu poskytovatele služby informační společnosti srovnej § 3 až 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, ve znění pozdějších předpisů, společně s HUSOVEC, 2014, op. cit., s. 103.

¹⁶⁷ *Ibidem*, s. 104.

ustanovení AutZ bychom však v takové situaci dovozovali, že je to právě společnost YouTube, která nese odpovědnost za užívání autorského díla bez příslušné licence držitele autorských práv k tomuto dílu.¹⁶⁸ Aby se tak ISP vyhnul vzniku odpovědnosti za neoprávněné užívání děl, ke kterému dochází prostřednictvím jeho stránek, musel by mít neustálý přehled nad obsahem svých stránek, a to buď formou kontinuální kontroly všech dat uložených na úložišti, či monitorováním veškeré činnosti uživatelů jeho služby.¹⁶⁹ Vzhledem k potenciálně vysokému provozu, který může na stránkách takového poskytovatele probíhat, společně s poměrně velkými komplikacemi, spojenými s odhalováním obsahu porušujícího autorská práva, by aplikace takové obecné odpovědnosti vedla k zásadnímu zvýšení nákladů poskytování služeb ze strany ISP, stejně jako ke vzniku nebezpečí postihování i prospěšného a legálního obsahu.¹⁷⁰

Na nebezpečí, které by užití obecných odpovědnostních ustanovení na ISP mohlo znamenat pro svobodu služeb, informací a internetu, právní prostředí zareagovalo vytvořením zvláštního odpovědnostního režimu, zakotveného na komunitární úrovni směrnicí ECD¹⁷¹, jež byla do tuzemského práva následně zakotvena zákonem ZSIS.¹⁷² Tyto předpisy vytvářejí pro ISP všech třech typů tzv. bezpečné přístavy, při jejichž dodržení tito poskytovatelé nejsou odpovědní za obsah, který pro své uživatele přenášejí či ukládají.

Nabízí se tedy otázka, proč k právnímu režimu internetových odkazů nepostupovat analogicky k právní úpravě odpovědnosti ISP. Stejně jako v případě ISP i v případě internetových odkazů zde máme uživatele, který „poskytuje službu“ (zveřejňuje internetový odkaz), jehož cíl (obsah posky-

¹⁶⁸ Ibidem, s. 73 a násl.

¹⁶⁹ POLČÁK, Radim. *Právo a evropská informační společnost*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2009. Spisy Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, sv. 344., s. 172.

¹⁷⁰ HARPER, Jim. *Against ISP Liability* [online]. Regulation, vol. 28, no. 1, s. 30-33, Spring 2005 [cit. 27. 3. 2016], s. 32.

¹⁷¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“). In: *EUR-Lex* [právní informační systém].

¹⁷² POLČÁK, 2009, op. cit., s. 175.

tovaný třetí osobou) zásadně může záviset na jednání uživatelů odlišných od jeho osoby. Uživatel poskytující odkaz zároveň může být v zásadní právní nejistotě, zda na základě obecných odpovědnostních ustanovení nemůže dojít prostřednictvím zveřejnění odkazu ke vzniku deliktů odpovědnosti, ať už na základě autorskoprávního deliktu, či deliktů jiných. Stejně jako v případě ISP, aplikování obecných odpovědnostních režimů na internetové odkazy a jejich důsledné vymáhání může postupně zvýšit transakční náklady zveřejňování odkazů natolik, že uživatelé nebudou ochotni dále volně odkazovat na jednotlivé stránky a svoboda odkazování, a tím i svoboda internetu, spočívající ve volném propojování informací a obsahu, bude nevyhnutelně ohrožena.

Stejně jako ve výše uvedeném zákoně ZSIS autor považuje za vhodné vytvoření tzv. „*bezpečných přístavů*“, tedy podmínek, při jejichž dodržení by poskytovatel internetového odkazu nemohl být odpovědný za obsah internetového odkazu.¹⁷³ Za vhodný zdroj podmínky pro udržení bezpečného přístavu internetového odkazu by mohla být tzv. metoda *notice and take-down*,¹⁷⁴ ve spojení s vyloučením povinnosti dohlížet na obsah cíle internetového odkazu a zároveň „*aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní*“¹⁷⁵ cíl internetového odkazu. Na základě této metody by uživatel, který zveřejnil internetový odkaz, nebyl odpovědný za tento internetový odkaz do té chvíle, kdy by se prokazatelně dozvěděl o protiprávní povaze obsahu cíle internetového odkazu a „*neprodleně by neučinil veškeré kroky, které po něm lze požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací.*“¹⁷⁶

Určité náznaky zakotvení tohoto režimu můžeme sledovat v posledním rozhodnutí ve věci hyperlinků, v rozsudku ve věci GS Media. Ten v případě uživatelů, kteří internetový odkaz nezveřejnili s úmyslem dosažení zisku,

---

¹⁷³ Srovnej například *bezpečný přístav* ISP dle § 3 ZSIS, který je odpovědný za obsah přenášených informací jen tehdy, pokud „*přenos sám iniciuje, zvolí uživatele přenášené informace, nebo zvolí nebo změní obsah přenášené informace*“ spolu s HUSOVEC, 2014, op. cit., s. 93 a násl.

¹⁷⁴ HUSOVEC, 2014, op. cit., s. 115 a násl.

¹⁷⁵ Analogicky s § 6 ZSIS.

¹⁷⁶ § 5 odst. 1 písm. b) ZSIS.

tento internetový odkaz nepovažuje za sdělování díla veřejnosti do té doby, dokud uživateli není prokázáno, že věděl nebo mohl vědět o protiprávnosti zveřejnění zpřístupňovaného díla. Toto prokázání může dle samotného rozsudku mít podobu upozornění držitele autorských práv. Režim tak vykazuje zásadní podobnosti s mechanismem *notice and takedown* pro poskytovatele hostingu.

Obdobný názor zastává i současná německá rozhodovací praxe.¹⁷⁷ Ta se v nedávné době zaobírala otázkou vzniku odpovědnosti díky „přivlastňování si“ obsahu prostřednictvím poskytování odkazů, přičemž na tomto poskytování v řešeném případě byla založena významná část obchodního modelu internetové stránky. Soud ve výše uvedeném rozsudku uznává, že umístování odkazů může být nebezpečným chováním a může tak zakládat odpovědnost odkazovatele jako rušitele. Zatímco není možné po osobě zveřejňující internetový odkaz požadovat prověřování obsahu odkazu, stejně jako ukládat povinnost tento obsah proaktivně kontrolovat, je tato povinnost zásadně měněna ve chvíli, kdy je upozorněn, že internetový odkaz skutečně na protiprávní obsah odkazuje.¹⁷⁸ Dochází tak fakticky k aplikaci analogické právní metody úpravy omezené odpovědnosti ISP, kdy uživatel nemá povinnost prověřovat obsah odkazu¹⁷⁹ a zároveň je mu zvyšováno případné důkazní břemeno v případě, že byl obeznámen o protiprávní povaze odkazovaného obsahu.¹⁸⁰

Zavedením tohoto režimu by byla zvýšena svoboda uživatelů internetu vytvářet internetové odkazy všech typů, tedy jak prosté odkazy, tak odkazy embedované, na druhou stranu by držitelé autorských práv měli k dispozici relativně rychlý právní nástroj pro ochranu svých práv k udílení souhlasu s užíváním jejich autorských děl. V případě, že by držitel autorských práv upozornil uživatele, který internetový odkaz zveřejnil, že jeho odkaz míří na autorskoprávně chráněné dílo, musel by uživatel takový odkaz odstranit.

---

¹⁷⁷ Urteil des Bundesgerichtshofs von 18. 6. 2015, I ZR 74/14. Bundesgerichtshof [online]. Bundesgerichtshof, © 2015 [cit. 27. 3. 2016].

¹⁷⁸ Srov. HARTUNG, J. *Oppenhoff und Partner: Neues aus dem IT- und Datenschutzrecht*. [online] Oppenhoff und Partner, publikováno 2016 [cit. 27. 3. 2016].

¹⁷⁹ Obdobně jako § 6 ZSIS.

¹⁸⁰ Obdobně jako § 5 ZSIS.

V opačném případě by mohla být na základě zveřejnění odkazu dovozována jeho odpovědnost za neoprávněné zveřejnění užití díla. Autor si však uvědomuje, že oproti bezpečnému přístavu ISP má tato metoda některé zásadní mezery, které by mohly mít dopad na fungování této varianty institutu. Za nejmarkantnější problém považuje autor fakt, že zatímco poskytovatelé služeb informační společnosti jsou často relativně lehce rozlišitelné a dohledatelné subjekty ať už fyzické či právnické, v případě uživatelů vytvářejících odkazy již tato dohledatelnost může být v řadě případů dosti problematická. Zatímco v případě, kdy je odkaz zveřejněn na stránce, kterou spravuje identifikovatelná osoba a která jako jediná generuje obsah jí spravované stránky, bude tato situace výrazně jednodušší. V případě internetových stránek umožňujících vkládání obsahu třetími osobami již tato dohledatelnost může být výrazně obtížnější. Na druhou stranu v takovém případě má subjekt dotčených práv možnost právně postupovat vůči ISP a nikoliv pouze vůči uživateli.

5. ZÁVĚR

O aktuálnosti problematiky právní povahy internetových odkazů svědčí nejen jejich hojně praktické využití v prostředí internetu, ale také množství sporů, které na základě jejich užívání v současné době vznikají. Bylo by nezodpovědné přehlížet tuto problematiku a doufat, že problém zmizí nebo se vyřeší sám. Takový přístup je na újmu nejen držitelům autorských práv, kterým by se tak nedostávalo náležité ochrany, stejně jako uživatelům, kteří jsou na základě současného stavu vystaveni poměrně vysoké právní nejistotě. Přestože zde máme již čtyři zásadní rozsudky SDEU a stejný počet rozsudků Nejvyššího soudu ČR, stále nejsme jednoznačně a přesvědčivě schopni říci, jaký právní režim internetové odkazy sledují. S určitou mírou pravděpodobnosti však jsme schopni předpokládat, jaké internetové odkazy by snad mohly spadat pod čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc, potažmo § 18 AutZ.

Situace, kdy současné autorskoprávní instituty není možné vhodně aplikovat na nově vznikající technologické možnosti užívání děl, není v historii vývoje autorskoprávních institutů ničím nová. Otázkou zůstává, zda se

i nyní již nenacházíme v situaci, kdy bychom se také měli přestat ptát, *zda* má být internetový odkaz chráněn a přesunout se k otázce, *jak* toto nové užití díla upravit.

Článek si v úvodu dal za úkol stanovit, za jakých podmínek internetové odkazy budou spadat pod institut užití díla. Za tímto účelem článek na základě poznatků získaných z analýzou dotčených právních institutů a relevantní rozhodovací praxe stanovil test náležitostí internetového odkazu jako užití díla.

Právní stav před rozhodnutím GS Media vymezoval spíše negativně, které internetové odkazy pod sdělování díla ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice InfoSoc nespádají. Výkladem *hyperlinkové trilogie* dojdeme k závěru, že internetovým odkazem sdělujícím dílo může být internetový odkaz, v rámci kterého dochází ke:

- 1) **sdělování** – zpřístupňování takovým způsobem, aby osoby, které jej užijí, mohly mít k tomuto dílu přístup v čase a místě dle své volby, přičemž není rozhodující, zda tohoto přístupu využijí, či nikoliv, přičemž ze sdělování není přímo vyloučen ani odkaz prostý, ani odkaz embedovaný;
- 2) **díla** – prostřednictvím odkazu musí být sdělováno autorské dílo;
- 3) **veřejnosti** – blíže neurčenému počtu potenciálních adresátů, přičemž počet těchto adresátů musí být dosti vysoký; a zároveň musí být sdělováno
- 4) **nové veřejnosti** – veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udělení svolení k prvotnímu sdělení.

Rozhodnutí GS Media přidalo nové kritérium, které musí být při posouzení právní povahy internetového odkazu bráno v potaz, tzv. kritérium vědomosti o protiprávnosti spojené s úmyslem dosažení zisku. Pokud jsou splněny všechny výše uvedené náležitosti, dovozené v rámci *hyperlinkové trilogie*, potom je třeba posoudit, zda uživatel, jenž zveřejnil odkaz, činil takto s úmyslem dosažení zisku. Pokud nikoliv, není možné považovat takový odkaz za akt sdělení díla veřejnosti formou zpřístupnění, ledaže je vůči uživateli prokázán opak. V případě, že naopak uživatel internetový odkaz zveřejnil s úmyslem dosažení zisku, potom je tato vědomost presu-

mována a odkaz je aktem sdělování díla veřejnosti, ledaže uživatel tuto domněnku přesvědčivě vyvrátí.

Úvahy *de lege ferenda* v závěru článku pramení z přesvědčení autora, že komunitární i národní právní řády prozatím přistupují k problematice internetových odkazů částečně nevhodně, když se snaží tento velice specifický institut podřadit pod autorské právo, primárně vytvářené pro jiné formy užití díla. Na základě těchto závěrů se autor ztotožňuje s řešením formou úpravy odpovědnostního vztahu uživatele k jím zveřejněnému obsahu a zavedením doktríny obdobné mechanismu *notice and takedown*. V rámci internetových odkazů tak autor navrhuje zakotvení úpravy inspirované odpovědnostním režimem ISP.

6. SEZNAM LITERATURY A POUŽITÝCH PRAMENŮ

6.1 MONOGRAFIE, ODBORNÉ ČLÁNKY, SBORNÍKY

- [1] ČERMÁK, Jiří. *Internet a autorské právo*. Praha: Linde, 2001. 195 s. ISBN 80-7201-295-9.
- [2] DREIER, T., HUGENHOLTZ, P., GIELEN Ch., HACON R. *Concise European copyright law*. Alphen aan den Rijn: Kluwer Law International, 2006. 476 s. ISBN 90-411-2384-9.
- [3] EFRONI, Zohar. *Access-right: the future of digital copyright law*. Oxford: Oxford University Press, 2011. 608 s. ISBN 978-0-19-973407-8.
- [4] FICSOR, Mihály. *The law of copyright and the internet: the 1996 WIPO treaties, their interpretation and implementation*. Oxford: Oxford University Press, 2002. 848 s. ISBN 978-0-19-829901-1.
- [5] GOLDSTEIN, Paul. *International copyright: principles, law and practice*. Oxford: Oxford University Press, 2001. 618 s. ISBN 0-19-512885-0.
- [6] HULMÁK, Milan a kol. *Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2014, 2072 s. ISBN 978-80-7400-287-8.
- [7] HUSOVEC, Martin. *Zodpovednosť na internete: podľa českého a slovenského práva*. Praha: CZ.NIC, 2014. 230 s. ISBN 978-80-904248-8-3.
- [8] KUR, Annette, DREIER, Thomas. *European intellectual property law: text, cases and materials*. Cheltenham, UK: Edward Elgar, 2013. 548 s. ISBN 978-1-84844-879-7.
- [9] KUROSE, James F. a ROSS, Keith W. *Počítačové sítě*. 1. vyd. Brno: Computer Press, 2014. 624 s. ISBN 978-80-251-3825-0.
- [10] LEWINSKI, Silke von. *International copyright law and policy*. 1st pub. Oxford: Oxford University Press, 2008. 618 s. ISBN 978-0-19-920720-6.

- [11] MÍŠEK Jakub. Konflikt technologického vývoje a práva na příkladu autorského práva. *Právník: teoretický časopis pro otázky státu a práva*. Roč. 2015, č. 9, s. 843-855. ISSN 0231-6625.
- [12] MYŠKA, Matěj. Odkaz není zločin? Embedding, užití díla a trestný čin porušování autorského práva. *Revue pro právo a technologie: odborný recenzovaný časopis pro technologické obory práva a právní vědy*. Brno: Masarykova univerzita, 2013, roč. 4, č. 7, s. 42-44. ISSN 1804-5383.
- [13] POLČÁK, Radim. *Právo a evropská informační společnost*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2009. Spisy Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, sv. 344., 202 s. ISBN 978-80-210-4885-0.
- [14] SHINDER, Debra Littlejohn. *Počítačové sítě: nepostradatelná příručka k pochopení síťové teorie, implementace a vnitřních funkcí [sic]*. Praha: SoftPress, 2003. 752 s. ISBN 80-86497-5.
- [15] STROWEL Alain, HANLEY Vicky. Secondary liability for copyright infringement with regard to hyperlinks In: STROWEL, Alain. (ed.) *Peer-to-peer file sharing and secondary liability in copyright law*. Northampton, MA: Edward Elgar, 2009. 332 s. ISBN 1847205623.
- [16] SYNODINOU, Tatiána-Eléni. *Codification of European copyright law: challenges and perspectives*. Alphen aan den Rijn: Wolters Kluwer, 2012. 395 s. ISBN 978-90-411-4145-3.
- [17] ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře. 3614 s. ISBN 978-80-7400-428-5.
- [18] TELEČEK, Ivo, TŮMA Pavel. *Autorský zákon: komentář*. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2007. Velké komentáře. 971 s. ISBN 978-80-7179-608-4.
- [19] WALTER, Michel M LEWINSKI Silke von (eds.). *European copyright law: a commentary*. 1st pub. Oxford: Oxford University Press, 2010. 1555 s. ISBN 978-0-19-922732-7.

6.2 PRÁVNÍ PŘEDPISY

- [20] Rozhodnutí Rady ze dne 16. března 2000 o schválení Smlouvy Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském a Smlouvy Světové organizace duševního vlastnictví o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech jménem Evropského společenství (2000/278/ES) In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 26. 3. 2016]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?qid=1459026964899&uri=CELEX:32000D0278>
- [21] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu ("směrnice o elektronickém obchodu"). In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 27. 2. 2015]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?qid=1459198407922&uri=CELEX:32000L0031>

- [22] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 27. 2. 2015]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32001L0029&qid=1426363511201&from=CS>
- [23] Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském (WCT), Ženeva 1996. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 27. 2. 2015]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:22000A0411%2801%29&qid=1426363687313&from=CS>
- [24] Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském (WCT) Ženeva (1996) In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 26. 3. 2016]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A22000A0411%2801%29>
- [25] Smlouva světové organizace duševního vlastnictví o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (WPPT), Ženeva 1996. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 25. 4. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:22000A0411%2802%29&qid=1426363687313&from=CS>
- [26] Smlouva světové organizace duševního vlastnictví o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (WPPT) Ženeva (1996) In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 26. 3. 2016]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:22000A0411%2802%29&from=EN>
- [27] Vyhláška č. 133/1980 Sb. ministra zahraničních věcí ze dne 8. července 1980 o Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněné v Paříži dne 4. května 1896, revidované v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněné v Bernu dne 20. března 1914 a revidované v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971. In: *Beck-online* [online právní informační systém]. Nakladatelství C.H. Beck. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mjzhayf6mjtgmxgi2brfuyq>
- [28] Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon). In: *Beck-online* [online právní informační systém]. Nakladatelství C.H. Beck. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mrqgayf6mjsjewtcnq>
- [29] Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. In: *Beck-online* [online právní informační systém]. Nakladatelství C.H. Beck. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mrqga4v6nbqfuytq>
- [30] Zákon č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, ve znění pozdějších předpisů. In: *Beck-online* [online právní informační systém]. Nakladatelství C.H. Beck. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mrqga2f6nbygawto>

[31] Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. In: *Beck-online* [online právní informační systém]. Nakladatelství C.H. Beck. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mrqgezfb0bfuya>

6.3 JUDIKATURA

[32] Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz). In: *Gesetze im Internet* [online]. Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz. Dostupné z: https://www.gesetze-im-internet.de/urhg/inhalts_bersicht.html

[33] Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 2504/10. *Ústavní soud*. [online] Ústavní soud, 2015 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=76052&pos=1&cnt=1&typ=result>

[34] Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2186/14. *Ústavní soud*. [online] Ústavní soud, 2015 [cit. 27. 2. 2015]. Dostupné z: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=86950&pos=1&cnt=1&typ=result>

[35] Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 8. 1. 2011, sp. zn. II. ÚS 1009/08. *Ústavní soud*. [online] Ústavní soud, 2015 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=61054&pos=1&cnt=1&typ=result>

[36] Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 13. února 2014. Nils Svensson, Sten Sjögren, Madelaine Sahlman, Pia Gadd proti Retriever Sverige AB. Věc C-466/12. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=147847&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=142795>

[37] Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 5. června 2014. Public Relations Consultants Association Ltd proti Newspaper Licensing Agency Ltd a další (Meltwater). Věc C-360/13, In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=153302&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=142862>

[38] Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 7. března 2013. ITV Broadcasting Ltd a další proti TV Catch Up Ltd. Věc C-607/11. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=134604&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1145724>

[39] Rozsudek Soudního dvora (devátý senát) ze dne 26. března 2015. C More Entertainment AB proti Linus Sandberg. Věc C-279/13. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=163250&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1145035>

[40] Rozsudek Soudního dvora (druhý senát) ze dne 8. září 2016. HS Media BV proti Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruida Dekker. Věc C-160/15. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=9ea7d0f130d5606be813286048b2ad26d9d4dbb9619e.e34KaxiLc3eQc40LaxqMbN4Pa3uTe0?text=&docid=183124&pageIndex=0&doclang=cs&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=35034>

[41] Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 16. února 2012. Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) proti Netlog NV. Věc C-360/10. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=119512&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=56048>

[42] Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 24. listopadu 2011. Scarlet Extended SA proti Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM). Věc C-70/10. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=81776&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=141740>

[43] Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 7. prosince 2006. Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) proti Rafael Hoteles SA. Věc C-306/05. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=66355&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1145562>

[44] Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 4. října 2011. Football Association Premier League Ltd a další proti QC Leisure a další (C-403/08) a Karen Murphy proti Media Protection Services Ltd (C-429/08). Spojené věci C-403/08 a C-429/08. In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=110361&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1145532>

[45] Urteil des Bundesgerichtshofs von 18. 6. 2015, I ZR 74/14. Bundesgerichtshof [online]. Bundesgerichtshof, © 2015 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: <http://juris.bundesgerichtshof.de/cgi-bin/rechtsprechung/document.py?Gericht=bgh&Art=en&Datum=Aktuell&Sort=12288&nr=73259&pos=3&anz=497>.

[46] Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 8 Tdo 137/2013-43. *Nejvyšší soud* [online]. Nejvyšší soud, © 2013 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/763AE1D4853A3985C1257B5C004F46EE?openDocument&Highlight=0

[47] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1136/2014-21. *Nejvyšší soud* [online]. Nejvyšší soud, © 2014 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/569F903F3669CA60C1257D-C8003B8AD4?openDocument&Highlight=0

[48] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 5 Tdo 271/2013-40. *Nejvyšší soud* [online]. Nejvyšší soud, © 2013 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/E60F6D68B7D0D840C1257B-BA00548D0F?openDocument&Highlight=0

[49] Usnesení Soudního dvora (devátého senátu) ze dne 21. října 2014. BestWater International GmbH proti Michael Mebes a Stefan Potsch. Věc C-348/13. In: EUR-Lex [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=159023&pageIndex=0&doclang=DE&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=142959>

[50] Usnesení Soudního dvora (devátý senát) ze dne 21. října 2014. BestWater International GmbH proti Michael Mebes a Stefan Potsch. Věc C-348/13., In *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf;jsessionid=9ea7d0f130d5e3c53edcb0c440de9c14c0f602e74c5f.e34KaxiLc3eQc40LaxqMbN4OchiLe0?text=&docid=159023&pageIndex=0&doclang=DE&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1144836>

[51] Usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 1768/13. *Ústavní soud*. [online] Ústavní soud, 2015 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: <http://nalus.usoud.cz/Search/Result-Detail.aspx?id=80849&pos=1&cnt=1&typ=result>

[52] Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne 7. dubna 2015 – GS Media BV proti Sanoma Media Netherlands BV a další (Věc C-160/15). In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=164772&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=260299>

[53] Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Högsta domstolen (Švédsko) dne 22. května 2013 – C More Entertainment proti Linus Sandberg (Věc C-279/13). In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=139178&doclang=CS>

6.4 ELEKTRONICKÉ ZDROJE

[54] ALAI, *Opinion Proposed to the Executive committee and adopted at its meeting, 17 September 2014 on the criterion “New Public”, developed by the Court of Justice of the European Union (CJEU), put in the context of making available and communication to the public* [online]. ALAI.org, publikováno 2014 [cit. 27. 2. 2015]. Dostupné z: <http://www.alai.org/en/assets/files/resolutions/2014-opinion-new-public.pdf>

[55] BARTOŇ, Martin. Odkaz jako užití díla [online]. Brno, 2016 [cit. 16. 10. 2016]. Diplomová práce. Masarykova univerzita, Právnická fakulta. Vedoucí práce Matěj Myška. Dostupné z: http://is.muni.cz/th/393194/pravf_m.

[56] BENTLEY, Lionel a kol. *The Reference to the CJEU in Case C-466/12 Svensson* [online]. University of Cambridge Faculty of Law Research Paper No. 6/2013, Publikováno 18. 2. 2013 [cit. 27. 2. 2015]. Dostupné z: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2220326

- [57] *CCIA Comments on the GS Media Case (C-160/15)* [online]. Computer and Communications Industry Association, 2013 [cit. 24. 2. 2015]. Dostupné z: <http://www.cciainet.org/wp-content/uploads/2016/02/CCIA-Comments-on-the-GS-Media-Case-7.2015.pdf>
- [58] ČECHOVÁ Náplavová, Jana. V jaké fázi řízení iniciovat položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie? *epravo.cz* [online]. EPRAVO.CZ, publikováno dne 7. 8. 2014 [cit. 27. 3. 2016]. ISSN: 1213-189X. Dostupné z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/v-jake-fazi-rizeni-iniciovat-polozeni-predbezne-otazky-k-soudnimu-dvoru-evropske-unie-94929.html>
- [59] Dualita částice a vlnění, *DBpedia.org* [online]. DBpedia, © 2015 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: http://cs.dbpedia.org/page/Dualita_%C4%8D%C3%A1stice_a_vln%C4%9Bn%C3%AD
- [60] Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) 121/2000 Dz. In: *Beck-online* [online právní informační systém]. Nakladatelství C.H. Beck. Dostupné z: <https://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=oz5f6mrqgayf6mjsgf-pwi6q>
- [61] *Green Paper, Copyright and Related Rights in the Information Society. COM(95) 382 final*. Brusel, 19. 7. 1995. In: EUR-Lex[právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 26. 3. 2016]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:51995DC0382>
- [62] HARPER, Jim. *Against ISP Liability Regulation* [online]. Vol. 28, no. 1, s. 30-33, Spring 2005 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=807545
- [63] HARTUNG, Jürgen. *Oppenhoff und Partner: Neues aus dem IT- und Datenschutzrecht*. [online] Oppenhoff und Partner, Publikováno 2016 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: <http://www.oppenhoff.eu/de/recht-aktuell/newsletter/articles/neues-aus-dem-it-und-datenschutzrecht.html#anker1.1>
- [64] HEADDON, Tony. An epilogue to Svensson: the same old new public and the worms that didn't turn, *Journal of Intellectual Property Law & Practice* 2015 [online]. 2014, vol. 9, no. 8, s. 662-668 [cit. 27. 3. 2016]. DOI: 10.1093/jiplp/jpu073. Dostupné z: <http://jiplp.oxfordjournals.org.ezproxy.muni.cz/content/9/8/662.full.pdf+html>
- [65] HUSOVEC, Martin. Czech Supreme Court: Embedding is communication to the public. *Kluwer Copyright Blog* [online]. Wolters Kluwer, publikováno 5. 11. 2013 [cit. 26. 3. 2016]. Dostupné z: <http://kluwercopyrightblog.com/2013/11/05/czech-supreme-court-embedding-is-communication-to-the-public/>
- [66] HUSOVEC, Martin. What Does BestWater Decision Mean For Future of Embedding? [online]. publikováno 1. 11. 2014 [cit. 27. 2. 2015]. Dostupné z: <http://www.husovec.eu/2014/11/what-does-bestwater-decision-mean-for.html>
- [67] Hyperlinks. The World Wide Web Consortium (W3C) [online]. [cit. 20. 3. 2016]. Dostupné z: https://www.w3.org/MarkUp/html-spec/html-spec_7.html#SEC7

- [68] Inspirace na základě diskuze Prof. JUDr. Iva Telce, CSc. a Martina Husovce u příspěvku Václava Stupky ze dne 26. 10. 2014 In: Sociální síť facebook.com, skupina Ústav práva a technologií [online]. Facebook.com. © 2016 [cit. 1. 3. 2015]. Dostupné z: <https://www.facebook.com/groups/ustavpravaatechnologii>
- [69] JEŽEK, Mojmír. *Řízení o předběžné otázce* [online]. Brno, 2007 [cit. 2016-03-27]. Disertační práce. Masarykova univerzita, Právnická fakulta. Vedoucí práce Vladimír Týč. Dostupné z: http://is.muni.cz/th/73282/pravf_d/.
- [70] KHAW, Cassandra. Chris Hadfield's 'Space Oddity' returns to YouTube with David Bowie's agreement. *The Verge* [online]. Vox Media, publikováno 4. 11. 2014. [cit. 23. 3. 2016]. Dostupné z: <http://www.theverge.com/2014/11/4/7153813/chris-hadfield-space-oddity-video>
- [71] *Pirátská strana trestně stíhána za provozování nekomerčního webu s odkazy* [online]. Piráti, publikováno 21. 6. 2016 [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: https://www.pirati.cz/tiskove-zpravy/piratska_strana_trestne_stihana_za_provozovani_nekomercniho_webu_s_odkazy
- [72] POST, David G., Against 'Against Cyberanarchy'. *Berkeley Technology Law Journal* [online] Vol. 17, p. 1365, 2002. [cit. 20. 3. 2016]. Dostupné z: <http://ssrn.com/abstract=334581>
- [73] ROSATI, Eleonora. Linking after GS Media ... in a table. [online]. Publikováno 10. 9. 2016, [cit. 15. 9. 2016]. Dostupné z: <http://ipkitten.blogspot.cz/2016/09/linking-after-gs-media-in-table.html>
- [74] ROSATI, Eleonora. Unauthorized hyperlinks to live TV broadcasts not infringements under the InfoSoc Directive, *Journal of Intellectual Property Law & Practice* 2015 [online]. 2015, vol. 10, no. 8, s. 582-583 [cit. 27. 3. 2016]. DOI: 10.1093/jiplp/jpv089. Dostupné z: <http://jiplp.oxfordjournals.org.ezproxy.muni.cz/content/10/8/582.full.pdf+html>
- [75] SHUETZE, Benjamin. Germany: The Federal Court of Justice and 'the reality' about embedded content. *Kluwer Copyright Blog* [online] Kluwer Law International, publikováno 18. 6. 2013. [cit. 20. 3. 2016]. Dostupné z: <http://kluwercopyrightblog.com/2013/06/18/germany-the-federal-court-of-justice-and-the-reality-about-embedded-content/>
- [76] SCHMID, Gregor. BestWater: framing no 'communication to the public', *Journal of Intellectual Property Law & Practice* 2015 [online]. 2015, vol. 10, no. 2, s. 82-83 [cit. 27. 2. 2015]. DOI: 10.1093/jiplp/jpu235. Dostupné z: <http://jiplp.oxfordjournals.org.ezproxy.muni.cz/content/10/2/82.full.pdf+html>
- [77] Stanovisko generálního advokáta Melchiora Watheleta, přednesené dne 7. dubna 2016. Věc C-160/15 GS Media BV In: *InfoCuria* [právní informační systém]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=175626&pageIndex=0&doclang=cs&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=230500>
- [78] *Summary of the Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works (1886)*. [online]. World Intellectual Property Organization [cit. 26. 3. 2016] Dostupné z: http://www.wipo.int/treaties/en/ip/berne/summary_berne.html

[79] *Summary of the WIPO Copyright Treaty (WCT) (1996)* [online]. World Intellectual Property Organization [cit. 26. 3. 2016]. Dostupné z: http://www.wipo.int/treaties/en/ip/wct/summary_wct.html

[80] *Summary of the WIPO Performances and Phonograms Treaty (WPPT) (1996)*. [online]. World Intellectual Property Organization [cit. 26. 3. 2016]. Dostupné z: http://www.wipo.int/treaties/en/ip/wppt/summary_wppt.html

[81] Total number of Websites, *Internet Live Stats*[online] InternetLiveStats.com [cit. Dne 27. 3. 2016]. Dostupné z: <http://www.internetlivestats.com/total-number-of-websites/#sources>

[82] TSOUTSANIS, Alexander. Why copyright and linking can tango, *Journal of Intellectual Property Law & Practice 2014* [online]. 2014, vol. 9, no. 6, s. 495-509 [cit. 27. 2. 2015]. DOI: 10.1093/hiplp/jpu024. Dostupné z: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2333686

[83] ÚS: Porušení povinnosti soudu položit předběžnou otázku, *Profiprávo* [online]. ProfiPravo.cz, s.r.o., publikováno 19. 10. 2012. [cit. 27. 3. 2016]. Dostupné z: http://profipravo.cz/index.php?page=article&id_category=136&id_article=256415&csum=ce944847

[84] Vládní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů č. 724/0. *Parlament České republiky*. [online] 2016. [cit. 15. 3. 2016] Dostupné z: <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=724&CT1=0>

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).
